அக்டோபர் 2004

Rs. 12 /-

அம்புலிமாமா

மூன்று ஆலயங்களைக் கொண்டுள்ள மலையானது
உலகின் மிகவும் புராதனமான மற்றும்
அழியாத வரலாற்றுச் சின்னங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

83 மீட்டர் உயரம் உடைய மலை 380 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. ஆம், இந்த மலை இமயமலையைக் காட்டிலும் மிகவும் பழைமையானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மதிநுட்பம் மிக்க பல்லவப் பேரரசர்களும், நாயக்க மன்னர்களும் இந்த மலையில் திருக்கோயில்களைக் கட்டினார்கள் ; கல்லைக் குடைந்து குகைகளை உருவாக்கினார்கள், கோட்டையை அமைத்தார்கள். காலத்தால் அழியாத இந்த வரலாற்றுச் சின்னத்தின் பெயர் மலைக்கோட்டை. தமிழ்நாட்டில் திருச்சியில் உள்ள இந்த மலைக் கோட்டைக்கு வாருங்கள் ; உங்கள் விடுமுறை சுற்றுலாவை மனதை விட்டு அகலாத ஒன்றாக ஆக்கிக்கொள்ளுங்கள்.

DIPR/1200/DIS/FLAME/04

பண்டைய
அதிசயங்களைப்
பார்க்கவில்லையா ?

For details on TTDC's attractive package tours with excellent accommodation and transport facilities, please contact: TTDC, Tamilnadu Tourism Complex, Wallajah Road, Chennai - 600 002, Tamilnadu, India. Ph: 91-044-25388785 / 25361640.
Fax: 91-044-25382772, E-mail: ttdc@md3.vsnl.net.in Website: www.tamilnadutourism.org For online bookings: www.ttdconline.com
Call: Chennai 91-044-25389857, 25383333 New Delhi 91-011-23745427 Mumbai 91-022-24110118 Goa 91-0832-2226390
Bangalore 91-080-22286181 Hyderabad 91-040-27667492 Kolkata 91-033-22437432

& அம்புலிமாமா

ஒலிம்பிக் புதிர்ப் போட்டி

வீ ணசி ம பிரீ

இ சில கியமய் ணடில

2வி பிரீ

ணகிரி கிற

3வி பிரீ

ணிவசுணைிநைகிற

3115இ ய இ ணமி மிதிப ஆரீ மூகிமபி நதிம பிணடி நீ ய்ண சிபதிமிமிமி ய பூதீ ஊ ணமிணை கிடிபதி ஒபதூ மிதிச கிளிகி ஆபபூ மிமிமி தி வ வேி விபதூகேமி ரு கீறிதூ யமிதிநதீ ய பூதீ ஊ ணமிணை தீ ணமிணை யிகெபய குா கிமி ய ணிற வீ கிற ய பிபதிபிச கி ளிம பி றீ யி ச கிற இ ணமிந திபூப ஆரீ விபூப த் விணிமிகி ஆ மிபூப ஆபி கூசி யினிவீ டிகி ளிந ணதியதேி நதூ ழி க் மபி ணிம ப் ணநதீ சேர தூ நீ ய்ண சிி லேிணை ணளிசீ ஒப ணி றிகி டி ணசிநதூணமிணை தீ ந ணதிதீ கூற ஏசகி கூ கீ டி கூமிமி குா கிமி ய மூகிபி கூ ஆ மபி ய நீ ய்ணீ சிபதிமிமிமிபிரீ ம ணமிணை சிபதிமிமிமிள பதீ யிமி மீடேிண93 பி ஹஇ பீ சிஹ கிமி உ கிணை நதிச கிவ சேி னி 711 1: 8/

தூ ரு ஆகீ லி பதீ யிம ணமிணை மனபிணை கிணி பி கிற 4 ணிமி கிணிமிரிமி கிற 21 கிவெகூணிணடி ணிற 61 நீ ய்ண ஹவுண பெபிவிகிற இ கீ யி விமூ றியமிமூதிவ ரி டிவிதூ ம் றிவிதூ பி கிளிமிபய மூ பூ கூரீ ம ணடிபி யமிதிப நிடி கிவீ ரு கூப மேகிமெ பி ம ணமிணை வ வேி ரீ பேி ய ஆதீரு டிசிமி யினிநிபிரு கூ மி றிபி கி டி வீ ணி ம பி சிகி ரு கியமய் ணடிலவிழிச கிமபி ய பதி வீ ணசி ம பி சிம பேி ய நிபில ணமிணை கி லூப கிலிபதூ கேமி டிவிரிகி ரு கிணமி ய மேகிமெ பி மணமிணை வ வேி ரீ பேிரு ய நிபிகி கூ சிபபில மிதிப திபிவெம் லிப சேர தீ ஆ மபிமபி ய

நீ ய்ணீ சிபதிமிமிஜெ யபீ தீ ஊ ணமிணை ’7

குா கிமி ய ணிற வீ கி ளிகிவினிநதூடி பி நதூ ஆதி கினிசி யினிவீ டிகி ளி ஆருகீ லூற ளிசிதூரிம பேிண வ) ✓ கூரீ ண ஆ மபி ய

2 பதீ யிஜெண திச கிம பிதி கிச கி ளி வேி றி னிமேயிரு ய நீகிள சீ ஏதூ

☐ பி த் கூதிவ ☐ டேி ஹ ☐ மி கீ

3 2 39 2 43 2 4 இ கி வ ஆ நதி நதூ நிடிபதிம் ய மி கீ ம ணமிணை கி வ மேிநதிப 4 ணிவெகிற ணமிணெடி பதீ யி மி கீ வுரிலயிலெ

☐ தி ரிவிஷ ற ளி ☐ வகிவிச ☐ தீ யிமி சிபந

4 3111இ ய இ சீண வநிடிபதி ய பி ந த் கூப ணமிணை வ வேி கிமிமபிதி கிப வேி றி பதீ யி வுரிச கி னியிலெ

☐ கூட ரிமி ணதிவீ ☐ கிணைிப மிவணைஹவி ☐ வீ வசி

5 ய மிகி ல ஹகிஹ ஏ ரீ யூப ணமிணை வ லிகி சிதி னிபி டிநதிவிலயிலெ

☐ மிலெ னிமெ வமி ☐ ணலினிஹல் யினி ☐ ரி ஹைடிண

6 இந்த இதழில் வெளியாகியுள்ள நியூட்ரின் விளம்பரத்தில் ஆங்கில எழுத்து 'Y' ஏநதி னிமூ றி விருகீ றிதூ

☐ 5 ☐ 4 ☐ 3

ஊச கி கூந

தேரீ யூமி

1900ஆம் ஆண்டு பாரிசில் நடந்த ஒலிம்பிக் போட்டியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கயிறு இழுக்கும் போட்டி, அதற்குப் பிறகு ஐந்து ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் மட்டுமே இடம் பெற்றது.

போட்டியின் விதிமுறைகள்: ●றீ ய்ண சிபதிமிமிமிதீ விளிச கி வ பி பூ பிவிகி ய ஆவிகிரிதூ றிவீ ணிகி ய மனபிணை வ பிச கூ மேிறி க் டிஜெ ●றி விகி ளிறீ யி கூப மிறீ ய்ண ளிமபிசிவெதிதூ● பதீ யிகூ மி கிளிமிளிமி6 விபிதூ கணிணடிவிகிளிணமிணை வ கிலிபதூ கேமிஜெ ளிந திகுதீ பேி றிவிி● பதிம ணமிணை யி நூண கிணமிவெ ஆவலிதூ டி ணமிதீ நதிணமிவிறீ ய்ண கூ வீ ணி மி ●பிச கூ பேி பிவிகிற திச கிற விபிதூ கூ ஆதகிணை யிகிதிச கிற றிமபூ சிமி ரீ தி நிகி விபூப ணசிநதூ ஆ மபிணமி ய ●சி யினிவீ டிகிற ஆ ம யூற ளிவிகிற கூணமி ருபதிவெ வேி ரீ பேி பிவிகணை கூலூ கீ ந ணதியடேதி கிம பி விகெிற ●வேி ரீ பேி றிவிகி கூதிபிவெம் லிப சேர தீ ஆ மபிபி ய ●பி கூ பிதீ லிகிபினிமிகிந திரி யிமிதூ ●பி மபேிருணகி நதீ ரிகிதிப ஆ திந திபிமி கூப றீ விளிச கி ளிம பேிமி நதிதூ ●பிச கூ பேி பிவிகிற மிதிநதீ கூ ரு ழி க் மபி மின ணமிஆ ம கிமூ யூப ●இ ணமிணை கி லூணமிமி ஆவலிதூ ஜதிவிதூ ரு சீ லினமிணை கி லூணமிமி பிச ணி பிதூ ஆவிரிவிகிற வீரு மபிந திம பேிமி நதிதூ ● பதிம ணமிணை தேிடிவிகிக் மபி ளிந திவீ ரிமி றி ஏபதிதிபிவெ தேிடிவூ கூப ஆ மிதீ வ லி ● பதி ழி க் மபி வ கிமேயிமெபி ண ஆ ம ளிவெ நச கிற பதிம ணமிணை வீ தீமூ றிகி கூ கின மபி கீறுகிற ஏ பேிஜெற ●கி டிசீ ந ணதீ கூம றிகூவிருப க் மபி கிற மபூ கேிறெளிமபிடிதூ ●ஏபதி ரு ணமிணை லூப ஏவலிமி ணிற வீ கி கூப சி யினிவீ டி ஆ மபிவிகிற யிருணமி வ லிமேயி வ ஆதீ கிபிணிப சி யினிவீ டிகிற ஆ நதீரு மபிவிகி ளிந ணதில சேர தூ ஆவிகி கூற வேி ரீ பேி ய ஆதீரு டிசிமி கிற கண கூலூ கிவம் லிப ணதியதேி கிம பி விகெிற● றி விகி சுமபி தீ யினிதூ

கி டி ணதீ 42 ஆ ணடிவில3115

பேியில...

வியி :.............விகூம :................பீ றிபதி ணதீ :.................

வுண மூகிவீரீ மி யபீ ணிமி : ....

....

கிமே யிமெபிய: ....

India's largest selling sweets and toffees.

ஆய மிஸிஷ

சிறப்புப் படைப்பாக மிதீமுகிய 219 ஆ ணிவிஸ 3115 னி கி 21

மிஷிமிபதீ ரிவிஷீ

24

நிவுனிணவிதினி
கி தி

2:

ஆபிவ நிண
கி திகிற

37

மிகிஷீ ஸ

56

பொருளடக்கம்

SUBSCRIPTION

For USA and Canada
Single copy $2
Annual subscription $20

Remittances in favour of Chandmama India Ltd.
to
Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097
E-mail :
subscription@chandamama.org

பரிசளிப்புச் சந்தா

இந்தியாவைத் தவிர மற்ற எல்லா நாடுகளுக்கும் விமானத் தபால் வாயிலாக பனிரெண்டு இதழ்களுக்கு ரூ.900/-
இந்தியாவிற்குள் ரூ.144/- **புக்போஸ்டில்** உங்கள் சந்தாத்தொகையை டி.டி வாயிலாகவோ அல்லது மணியார்டரிலோ **சந்தமாமா இந்தியா** லிமிடெட் என்ற பெயரை எழுதி அனுப்பவும்.

நிறுவியோர்
பி. நாகிரெட்டி, சக்ரபாணி

இப்போதே ஆரம்பிக்கலாம்

ஆசிரியர் : விஸ்வம்

பழங்குடியினத்துக் குழந்தைகளுக்கு ஒரு விசேஷப் பரிசு

ஒம்பத்தேழு ஆண்டுகளாக இயங்கி வரும் சந்தமாமா நிறுவனம் பிழிச கூ யீனிநதீனிாீ மேிெ கி வ ஓ றிணிசிபதிெ யீவ சிபஞதிவிிணிமிெ(ஏ றி தி லிமபீவ ஓரூ விலமிதெி ஈ தி ழி மூதி மூதிலிகிி ஆ ண வேி யீண பிநதீாீ கிஊலிகீவ ஓரூ தீ யிசிகிமெதிந திணிிஊரூவிெி கீ யூற ளி /

ஆழிகிணிவி ணிமபிடிச கி டி வேி யீ டிமபிண ற ளி *சந்தோமாமோ* ஈ பதீ யிவீ ணிணிிமூதி மூதிலிகிி பிழிச கூ யீ னிந விகி கிகி பீ ரி ாீ கிமபிண ற ளி மிதெி ஈ திழிகூய / கூரூ ணகிவெ ணகி பி ணிகூநிநெ மூஷழ ஏ பிவிரிவெ ஊரூவிெி கிமபிணடி ஃவ கீ (பீ யீ வ சிபஞதிவிிணிமிஆ டிம பிண ற ளி /

இ கிஹணெ26ப ஞதிீ ஆ விணிஸ விாீ வ ஓாீ ஹஸிமெிநீ லிமூதிவவிரிணிிதீ ரூ நிவு பிணநிவிி ஆவிகிளிவெ மூதிவ ஈ திள வேி யுண வீ ழிெ றிமபிகிி நிடிநதிமபிணடி / ஈ நதி கியி ஓரூ நி சேியி லிம பிரிிணி நிமி கூவினிந கிற க் றீ யி தீ ரூ பிணநிவிி ஆவிகி கூ ஏமி மினிமிவெதிநி றீ ஊாீ நதிகூய/

இந்த இதழை வெளியிட தனது முழு ஒத்துழைப்பையும், உதவிகளையும் அளித்த சந்தாலி சந்தோமாமோ குழுவிற்கும், குழுவின் தலைவியும் சட்டமன்ற ஊ மபீ னிரூமிணிிதீ ரூமிதீ /தீ ரேிளிபிதீ மூஷழ கூய நிசெ கிற மீ கி ய கடமைப்பட்டுள்ளோம். இந்த விழாவை நினைவில் கொள்ளும் வகையில் இக்குழு வீ ழிவி தி கிஸிவிஇெ தீவிெ வீ தீ யீ வ மிரிய நி ய வீ ழிெஓ றிஜ பிெ சேிர தீ ரூபதி / ஆணதிணிவிவெ ஆச கூ பிலிமிரி கி கிற நிடிமபிணடினி/

ஈ பதிவீ ணி நீ கிள யிஈ பதீ யிவீ வ பிலிரூய ஆறீ யூமிெ றிமபிகிி சேியி பிணடி மி றி பிநதீ ாீ கிகி கூய தேிெ லி கிணெ நீ வினிச கி கூய ஏமி மினிமிவெதி நி றீ யிந தேிாீ வீ ந கேிறெ கீ ஹிவெ/

பதிப்பாளர்

வாசகர்களுக்கானக்
கதைப் போட்டி (மே)
தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட
சிறந்த கதை

மி னிலகிவி லியூடி ஈ ரூமபி தி கி டி
மிபதீ ரீ ஆவிரு டியிகிவி லி யிம ணிலி கிஒரு
தீ ணடிய வி கூநதிலி/ ஆ டி நி வெி ணி
ணகிசிரீ ரிய மி லிகி ய பி ெ றிகி ய
ணிலெ கி கி ய நீ றிபதி
நீ லிமிகிி ஈ ரூபதி / இ னிலெ தி னுல
விசிதீ ஆறிணவி ஈ வ லி/ இ னிலெ
தி டியி நிணெ ணிலிதி னுல
விசிதீ றிமபிகி ஊற ளி / ஈ தி கூ
மூ னிஷிி ஒரூமூ றி ணகிசிரீ ரி
மி னி திச கிற நிணெ டிய தி னுல
ஊதிவீ ணகிணடி மிபதீ ரீ கூ நீ னி
விபதி / ஊடி ணனிமிபதீ ரீ கூ
ஆரூ மியிலெி ணயிலிசி னிந
ணதிலி றீயி /

மிபதீ ரீ தினி மி னிரீ டிய தி நிணெ வ ஊபிரீ யிலிகி கீ டி கூய தி னு ரி
ணகிசிரீ ரிந பிலி றிகிற ணிலெ கி கிற இ கீ யிவி டி பி டிமிலி சேர
கேிறெ ளி ணவி மேி ய ணகிசிரீ ரிநதீ ரூப ணிலெ ய கிரூச கி கி ய
ஐ றீ விரூய வி கி ணலி தி னு ரிந தீ ரூமபீ ஆ மபீ வீ டி லிலெ ஏ ய
சேிலி னிலி/ பேிலி மி கி வ யிலிரு கூ சேிலெதி வு கிண ய இ சி ஊற ளிணதிலி
ஆவிலிகிற திச கிற ஊ ழிமபீ னிலெ கி கி ளியூய ணிலெ பியூய கேிலி
திச கி டியிவு கி ளிஆ மிந கேிறெ ளிணவி ய ஏ ய சேிலி னிலி/ ஈ பதிந
தீ ணடிநதீ னிலெ திமி கிஜிணிலிவீ ரூப பிணிய சேிலிவி கிமிலெ சேிலெதி வு
வீ ரூய ய மி கி கூவு கிற கீ டி கூயபி சேர வி ஏ ஏ ய ஆறீ ரி
திபதிலி/ ஈ பதி ஆரூ மியிலெிந தீ ணடிநதீ கூ ஓம கேிலி டி மி னிரூய ணகிசிரீ ரிந
மி னிரூடி ணவி ஊடி பி கிசேர கேிறெ ளி வு வலிலிதிமி கிற ஆ னிவிரூய
ஈ பதிந தீ ணடிநதீ னிலெ பிபி பேி றினிலி/ கிஜிணிலெபிணிந தி சேிலிவி கிமிிணலிணயி
பிலிவு கி ளிகிணடி மபிண தி கிவி லி யியூய துரைதி மிபதீ ரீ யீ
நதீ சிலி நதினிந திமி னிஃமீ கி ய பிளிிலிண னிலி/

ஈ ரிலி/ ஆவீ னிலிஸ)21ய விகூம திழேபி/ வீ /ரிஜி ஏ 67
ஈ ரிஜிலி ரிய கிரூச கிவபிலி ளியிய உணிலி ' 4/ திமீ ளநிலி /

வெள்ளி விளக்கு

ஹேலாபுரி நீதிமன்றத்தில் அன்று ஒரு வெள்ளி விளக்குத் திருட்டைப் பற்றிய விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்தது. கேசவன் என்ற நபர் தன் வீட்டிலிருந்து ஒரு வெள்ளி விளக்குத் திருட்டுப் போனதைப் பற்றி பிராது கொடுத்திருந்தான். அவன் நீதிபதியிடம் ''கனம் நீதிபதி அவர்களே சென்ற மாதம் வெள்ளிக் கிழமை என் மனைவி ஒரு விரதம் கொண்டாடினாள். அதற்கு சில சுமங்கலிப் பெண்களை வீட்டுக்கு அழைத்திருந்தாள். விரதம் முடிந்து எல்லாரும் வீடு திரும்பிய பிறகு பார்த்தால் என் வீட்டிலிருந்த வெள்ளி விளக்கைக் காணவில்லை. அதைத் திருடியது யார் என்றும் எங்களுக்குத் தெரியும். மாதவனின் மனைவி குணவதிதான் அதைச் செய்தவள்'' என்று முறையிட்டான். ''அவள்தான் திருடினாள் என்பதற்கு ஆதாரம் உள்ளதா?'' என்று நீதிபதி கேட்க, ''இருக்கிறது, சென்ற வாரம் குணவதி வீட்டில் ஒரு மங்கள நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அதற்கு என் மனைவியும் சென்றிருந்தாள். பூசையறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளி விளக்கைக் கண்டதுமே அது எங்கள் வீட்டிலிருந்து திருட்டுப் போனதுதான் என்று தெரிந்து விட்டது'' என்றான் கேசவன்.

''அது உங்கள் வீட்டு விளக்குதான் என்று எப்படி நிச்சயமாக உங்களால் சொல்ல முடியும்?'' என்று நீதிபதி கேட்டார்.

''எங்கள் வீட்டு விளக்கு ஓம் வடிவத்தில் புதுமாதிரியாக இருக்கும்'' என்றான் கேசவன். ''அப்படியா! என் வீட்டிலும் அதே மாதிரி விளக்கு இருக்கிறது'' என்று நீதிபதி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். உடனே கேசவன், ''கனம் நீதிபதி அவர்களே, நான் முதலிலேயே சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். அந்த குணவதி எங்கள் வீட்டிலிருந்து திருடிய அதே வெள்ளி விளக்கை, உங்கள் மனைவிக்கு விற்று விட்டாள். இப்போது அந்த விளக்கு உங்கள் வீட்டில் தான் இருக்கிறது'' என்றான்.

கோவிந்தனின் தீர்மானம்

கோவிந்தன் ஒரு பெரிய பணக்கார மனிதர். தன்னுடைய அலுவல்களில் உடனிருந்து எல்லா விதத்திலும் உதவி செய்யத்தக்க ஒரு நபர் அவருக்குத் தேவையாகஇருந்தது. இதை அறிந்து அவரிடம் வேலை தேடி சீதாராமன், பீமன், ராஜா ஆகிய மூவர்வந்தனர்.

முதலில் கோவிந்தன் சீதாரா மனைக் கூப்பிட்டு அவனைப் பற்றி ஏதாவது கூறுமாறு கேட்டார். உடனே சீதாராமன் ''நான் படித்தவன். நல்ல வசதியுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவன் ஆயினும் என் சொந்தக் கால்களில் நிற்க முயற்சித்து தங்களிடம் வேலை தேடி வந்துள்ளேன்'' என்று பணி வாகக்கூறினான்.

கோவிந்தன் சீதாராமனிடம், ''என்னிடம் வேலை செய்ய விரும்பினால் நீ முதலில் கோபாலா புரத்திலுள்ள தர்மராஜனை சந்திக்க வேண்டும். அவன் சிறந்த சமையற் காரன். அவனிடம் முதலில் சமையற் கலையைக் கற்று வா'' என்றார்.

சீதாராமன், ''நான் உங்களிடம் காரியதரிசியாக வேலை செய்யலாம் என்று எண்ணி வந்தேன். ஆனால் நீங்கள் என்னை சமையல் கற்றுக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள். இது எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது'' என்று பதில் அளித்தான். அதற்கு கோவிந்தன் ''நீ என்னிடம் எல்லாவித வேலையும் செய்யத் தயாராயிருப் பின் சமையலும் அதில் ஒரு வேலை தான். வீட்டில் இருக்கும் போது என் மனைவி சமைப்பாள். வெளி இடத்திற்குப் போகும்போது என் உணவுத் தேவைகளை நீ கவனிப்பாய் அது மட்டுமின்றி ''எனக்கு தர்ம ராஜன் சமையல் தான் பிடிக்கும் தவிர தர்மராஜனிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அபூர்வ விஷயங்கள் பல உள்ளன. தர்மராஜனிடம் சமையல் கற்றுக் கொண்டவர்கள் தீவிலோ

அல்லது பாலைவனத்திலோ மாட்டிக் கொண்டாலும் கூட கிடைத்தப் பொருட்களைக் கொண்டு சமையல் செய்து விடுவார்கள்'' என்று கோவிந்தன் கூறினார்.

இந்த பதிலை எதிர்பார்க்காத சீதாராமன் ''மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா. நான் உங்களிடம் எதிர்பார்த்த வேலை இது இல்லை'' என்று கூறினான். கோவிந்தனும் அவனைத் தேவையில்லை என்று கூறி அனுப்பி விட்டார். அடுத்ததாக பீமனைக் கூப்பிட்டார்.

பீமன் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு பிறகு, ''ஐயா, நான் படித்தவன். எந்த கடினமான வேலையையும் எளிதாகச் செய்து விடுவேன். எத்தனையோ செல்வந்தர்கள் என்னை வேலைக்கு அழைத்தனர். ஆனால் நான் உங்களிடம் வேலை செய்ய விரும்புகிறேன்'' என்றான். கோவிந்தன் அவனிடமும் முதலில் அவன் தர்மராஜனிடம் சமையல் கற்க வேண்டும் என்று சொல்ல பீமன், ''எனக்கு மிக நன்றாக சமையல் செய்யத் தெரியும். எனினும் தர்மராஜனிடம் சென்று, இன்னும் நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டு வருவேன்'' என்று உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

கோவிந்தன் உடனே, ''ஏற்கனவே சமையல் தெரிந்தவர்களுக்கு தர்மராஜன் கற்றுத்தர மாட்டான்'' என்று கூற, பீமன், ''அதனால் என்ன? எனக்கு சமையலே தெரியாது என்று அவனிடம் சொல்லிவிடுவேன்'' என்று கூறினான்.

கோவிந்தன் அதற்கு ''பீமா, பொய் சொல்பவர்களைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிக்காது'' என்று அதட்டும் குரலில் கூற திருதிருவென்று விழித்த பீமன் ''ஐயா, உண்மையை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். இதுவரை நான் சொன்னதெல்லாம் பொய்தான். எனக்கு வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக உங்களிடம் அவ்வாறு பொய் சொன்னேன்'' என்று உண்மையைச் சொல்ல, அவனையும் கோவிந்தன் அனுப்பி விட்டார். அடுத்ததாக ராஜாவைக் கூப்பிட்டார்.

தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்ட பிறகு ராஜா, ''ஐயா நான் ஏழை. ஆனால் நான் வேலை செய்யும் இடங்களில் நன்றாக வேலை செய்தால், நிறைய வேலை

கொடுத்து விடுவார்களோ என்று எண்ணி, எங்கேயும் ஒழுங்காக வேலை செய்ததில்லை. ஆதலால் பலமுறை வேலையிலிருந்து நீக்கப் பட்டேன். எனது அண்ணனும், அண்ணியும் உதவாக்கரையான என்னை வீட்டை விட்டு வெளி ஏற்றி விட்டனர். பல இடங்களில் வேலை தேடியும், என்னுடைய முன்னாள் நடவடிக்கைகளினால் யாரும் எனக்கு வேலை தரத் தயாராகயில்லை. இறுதியில் சலிப்படைந்த நான், திருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு சிறை சென்றேன். சிறையில் இருந்த நாட்களில் எனது கடந்த காலத்தை எண்ணி வருந்தினேன். இனியாவது ஒழுங்காக வேலை செய்ய வேண்டும் என முடிவு எடுத்து சிறையில் மிகவும் நன்றாக சமையல் வேலை செய்தேன். எனது நன்னடத்தைக்காக என்னை சீக்கிரம் விடுதலை செய்து விட்டனர். ஆனால் சிறைக்குச் சென்றவனை வேலையில் எடுத்துக் கொள்ள யாரும் தயாராக இல்லை. நான் இப்போது திருந்தியவன். இனி ஒழுங்காக வேலை செய்வேன். எந்த வேலை கொடுத்தாலும், சிறப்பாகச் செய்வேன். தாங்கள் எனக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுங்கள்'' என்று கெஞ்சினான்.

கோவிந்தன், ''நீ முதலில் தர்ம ராஜனிடம்போய் சமையல் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ஏற்கனவே சிறையில் நீ சமையல் வேலைதான் செய்து கொண்டிருந்த தாகக் கூறினாய். ஏற்கனவே சமையல்

தெரிந்தவர்களை தர்மராஜன் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். அவனிடம் ஆகவே உன்னை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள முடியாது'' என்று பதில் அளித்தார்.

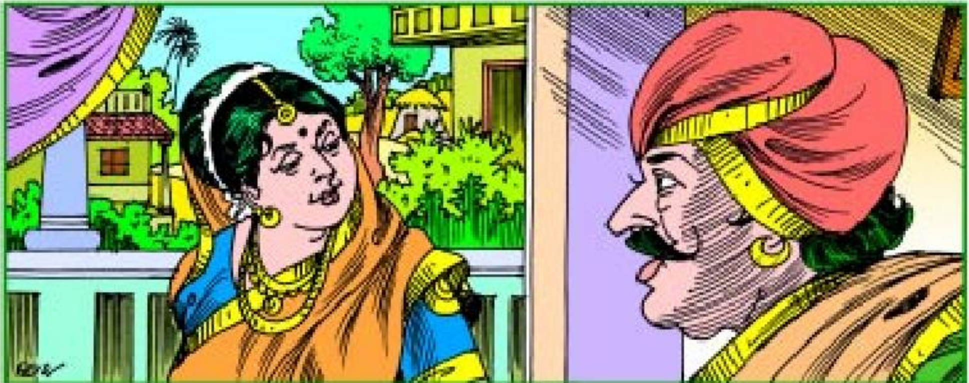
அதற்கு ராஜா, ''ஐயா, தர்ம ராஜனுடைய கலையைப் பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் என்னுடைய சமையற்கலையைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதல்லவா! அவனைக் காட்டிலும் நான் நன்றாகவும் சமைக்கலாம் அல்லவா? எதற்கும் எனக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுங்கள். உங்களுக்குப் பிடிக்க வில்லையெனில் என்னை நீக்கி விடலாம். நான் சிறைக்குச் சென்று மனம் திருந்தியவன். மீண்டும் நாணயமான மனிதனாக நான் வாழ எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுங்கள்.'' என்று மீண்டும் கெஞ்சினான்.

ராஜாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டபிறகு நீண்ட நேரம் யோசித்த கோவிந்தன் கடைசியில் ''சரி, உன்னை நான் வேலையில் வைத்துக் கொள்கிறேன்'' என்று சொன்னார். இதை அறிந்ததும் கோவிந்தனின் மனைவி பெருத்த அதிர்ச்சி அடைந்தாள். உடனே அவள் ஓடிவந்து தன் கணவனிடம், ''வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்த கண்ணியமான சீதாராமனை விட்டுவிட்டு, சாதுவான பீமனை விட்டுவிட்டு திருடனுக்குப் போய் ஏன் வேலை தந்தீர்கள்? ஏன் இப்படி தாறுமாறாக முடிவு எடுத்தீர்கள்?'' என்று கோபத்துடன் கேட்டாள்.

கோவிந்தன் புன்னகையுடன் தன் மனைவியைப் பார்த்து, ''சீதாராமன் படித்தவன். வசதியான குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தவன். ஆனால் என்னிடம் வேலை நன்கு கற்றபிறகு வேறு எங்கேயாவது நல்ல வேலை தேடிச் சென்று விடுவான். பீமன் கூசாமல் பொய் சொல்பவன். எனக்கு பொய் பேசுபவர்களைக் கண்டாலே பிடிக்காது. ஆகையால் அந்த இருவருக்கும் வேலை தரவில்லை. ராஜாவை எடுத்துக் கொள். சிறு வயதில் வேலை ஒழுங்காகச் செய்யாதவன். பல இடங்களில் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டவன். சிறைக்குச் சென்றவன். ஆனால் சிறையிலிருந்த சமயம் மனம் திருந்தி, இனி ஒழுங்காக உண்மையாக உழைக்க வேண்டும் என்ற உறுதி பூண்டவன். அவன் என்னிடம் எதையும் ஒளிக்கவில்லை. தன் உடைய தவறுகளை ஒப்புக் கொண்டு இனி அவ்வாறு செய்யமாட்டேன் என்கிற அவனுடைய உறுதியை நான் மெச்சுகிறேன். அவன் சொற்படியே அவன் நாணயமானவனாக இருப்பான் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு.

இவ்வாறு மனம் திருந்திய மனிதர்களுக்கு கட்டாயம் யாராவது வாய்ப்புத் தரவேண்டும்'' என்று நீண்ட விளக்கம் கொடுத்தார்.

கோவிந்தன் ராஜா மேல் வைத்த நம்பிக்கை வீணாகாமல், ராஜா ஒழுங்காக நாணயமாக அவரிடம் செய்தான்.

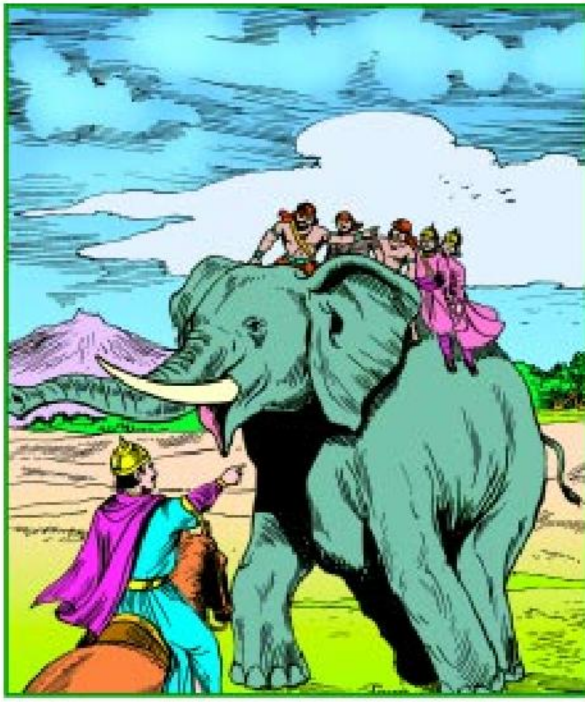
மிலிபிமிபதீ ரிவிஷீ

11

(மன்னன் துன்முகன் காட்டில் மாயக்கரடியால் துரத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம் அவன் நாட்டை அவனுடைய எதிரி மன்னன் கவர்ந்து கொண்டான். மாய மந்திரவாதியிடம் சரண் அடைவதற்குமுன் சில மணி நேரங்களாவது ஒரு உண்மையான மன்னனைப் போல் விளங்க வேண்டும் என்பது அவனது இறுதி விருப்பம். அவ்வாறு துன்முகனும் மாயக்கரடியும் உக்கிரதண்டனும் கோட்டையை நெருங்கியபோது குதிரை வீரர்கள் திடீரென வெளிப்பட்டனர். அதன் பிறகு....)

தங்களுக்கு முன்னே வந்து கொண்டு இருந்த காலாட்படையினரையும், குதிரை வீரர்களையும் கண்ட நாக மல்லனும் அவனுடைய இரண்டு ஆட்களும் திகைத்துப் போயினர். அவர்களுடன் யானைமீது அமர்ந்து வந்திருந்த துன்முகனின் இரண்டு வீரர்களும் திகைத்துப் போயினர். பிறகு ஒருவருக்கொருவர் இனி என்ன செய்வது என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார். அதற்குள் கொஞ்சம் சமாளித்துக் கொண்ட நாகமல்லன் தன் வீரர்களை நோக்கி, ''எதிரிகளின் போர் வீரர்கள் இவ்வாறு நம்மை நோக்கித் தாக்குவதற்கு வருவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருப்பினும் பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம்முடன் உக்கிர தண்டரும் மாயக்கரடியும் நம்மைக் காப்பதற்கு உள்ளனர்'' என்றான்.

-ஆய மிலிமிஎ

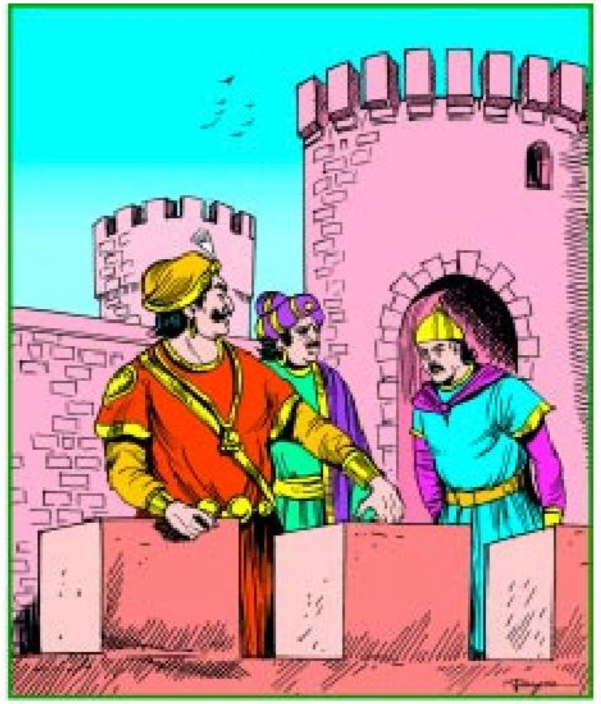
''தலைவா, நான் வேண்டு மென்றால் யானையைத் திருப்பி செலுத்தவா? என்றான் நாக மல்லனின் ஆட்களில் ஒருவன் உடனே நாகமல்லன், ''அப்படிச் செய்தால் நம் மானம் போய் விடும். இதற்கு நான் ஒரு திட்டம் வைத்து உள்ளேன். அதுவும் தவறினாலும் நம்முடன் உக்கிரதண்டரும், மாயக் கரடியும் உள்ளவரை என்ன கவலை?'' என்று தன் வீரர்களுக்கு விளக்கினான்.

இதற்குள் தங்களுக்குள் ரகசியமாக ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்த துன்முகனின் வீரர்களைப் பார்த்து, ''என்னடா ரகசியம் பேசுகிறீர்கள்? இங்கிருந்து சென்று எதிரிகளின் படையில் சேர்ந்து கொள்ளப் போகி றீர்களா? இருவரின் தோலையும் உரித்து விடுவேன்'' என்று அவர்களை அதட்டியவாறு நாகமல்லன் உரையிலிருந்த தன் வாளை வெளியில் எடுத்தான்.

தன்னை நோக்கி வரும் எதிரி வீரர் களை நோக்கி நாகமல்லன் தனது தலைப்பாகையை அவிழ்த்து விசிறிய வாறே, ''வீரர்களே நில்லுங்கள்! உங்கள் மன்னர் எங்கே? நான் உங்களுடைய நண்பனாக வந்துள் ளேன். உங்களுடைய எதிரியான துன்முகனை சிறைப்பிடித்து வந்திருக் கிறேன். நீங்கள் நல்ல பரிசு ஏதாவது தருவதாக இருந்தால் அவனை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன்'' என்றான்.

''நீ சொல்வதை எப்படி நம்பு வது?'' என்று கேட்டான். அதற்கு நாக மல்லன் ''நான் சொல்வது உண்மை இல்லை என்றால், உங்களுடைய பெரும் படையை எதிர்த்து, நாங்கள் ஒரு சிலர் மட்டும் வந்திருப்போமா? நாங்கள் இங்கு வந்திருப்பதே உங்களிடம் பேரம் பேசுவதற்குத் தான், சண்டை போட அல்ல. துன் முகன் உயிரோடு இருக்கும் வரை, உங்கள் மன்னருக்கு ஆபத்துதான் விளையும். நீங்கள் நாங்கள் சொல் வதை நம்பாவிட்டால் துன் முகனுடன் மீண்டும் காட்டுக்கே சென்று விடுவோம்'' என்றான்.

நாகமல்லனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட எதிரி வீரர்கள் மற்றும் குதிரை வீரர்கள் அனைவரும் நின்று விட்டனர். இதைக் கேட்டதும் குதிரை வீரர்களின் தலைவன் என்ன செய்வது என்று சிந்தனையில்

ஆழ்ந்து விட்டான். இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து தன் தலையை சொரிந்தவாறு வீரர்களின் அழகு புறமுதுகு காட்டுவது இல்லை என்று முடிவுக்கு வந்தான். தன் மீசையை முறுக்கியவாறு பலத்த சத்தத்துடன், ''நீ யார்? இன்னும் நீ உன்னைப் பற்றி கூறுவில்லையே?'' என்று கேட்டான்.

இவன் சரியான முட்டாள் என்று நினைத்தவாறு தன் தலைப் பாகையை சரி செய்தவாறு, ''என் பெயர் நாகமல்லன். காட்டில் கிடைக்கும் விலையுயர்ந்த மிருகங் களையும் மனிதர்களையும் பிடித்து சரியான ஆட்களிடம் விற்பதுதான் என் தொழில்!'' என்று விளக்கினான்.

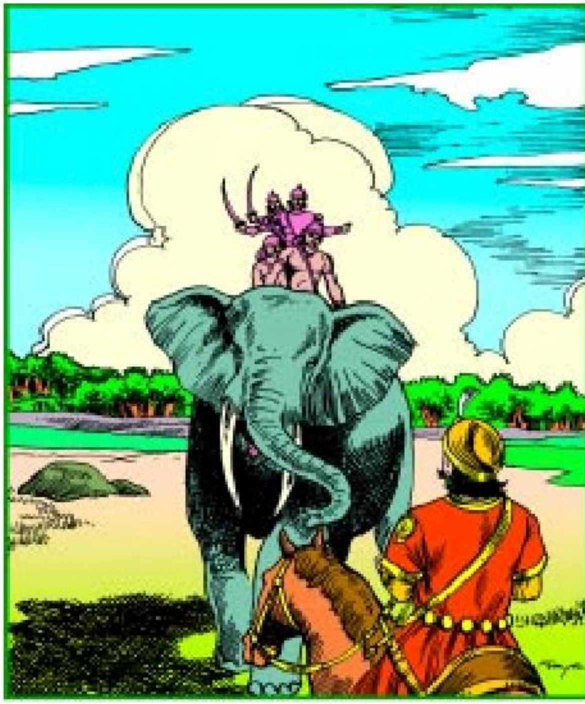
''இவ்வாறு முதலிலேயே ஏன் தெளிவாக சொல்லவில்லை? சரி இதை என் மன்னனிடம் கூறுகிறேன்'' என்று சொல்லி குதிரையில் அமர்ந்து கோட்டைக்குள் சென்று விட்டான்.

கோட்டை மதில் மீது நின்று கொண்டிருந்த எதிரி மன்னன் பூபதிக்கும் அவன் அமைச்சருக்கும் குதிரையில் திரும்பிவந்த படைத் தலைவனைக் கண்டதும் கோபம் உண்டாயிற்று.

''ஆடேய், நமது எதிரிகளை அடித்து விரட்டாமல் அவர்களிடம் என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தாய்?'' என்று மன்னன் கேட்டான். தலைவன் நடந்தது அனைத்தும் கூறி விட்டு ''அரசே, நாகமல்லனுக்கு நாம் ஏதாவது பரிசளித்தால், அவன் துன் முகனை நம்மிடம் ஒப்படைக்கத் தயாராக இருக்கிறான்'' என்றான்.

துன்முகனின் பெயரைக் கேட்டது மே துள்ளியெழுந்த மன்னன், ''துன்முகன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறானா? காட்டில் அவனை ஏதோ கொடிய மிருகம் கொன்று விட்டது என்ற தவறான செய்தியை நமக்குத் தந்தவர்கள் யார்? மந்திரி அவர்களின்தலைகளைச்சீவ ஏற்பாடு செய்யுங்கள்'' என்று கத்தினான்.

கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் மந்திரி? ''மகாராஜா அவர்களை நன்றாகப் பார்த்துவரச் சொல்லி நான் மீண்டும் காட்டுக்கு அனுப்பி விட்டேன். மற்றொரு விஷயம் மகாராஜா! அங்கே காணப்படும் அசுரனும் கரடியும் வேடதாரிகள் இல்லை, உண்மையாகவே அசுரன், கரடி என்று தோன்றுகிறது. யாரை

நம்மிடம் ஒப்படைப்பதாகச் சொல்கி றார்களோ, அவன் உண்மையிலேயே துன்முகன் தானா என்றும் சந்தேகம் எனக்கு உண்டாகிறது'' என்று தட்டுத் தடுமாறி பதில் சொன்னார்.

இந்த பதிலால் மேலும் கோப மடைந்த மன்னன், ''உங்களைப் போய் மந்திரியாக்கினேனே என் புத்தியைச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று கடிந்து கொண்டு பிறகு படைத் தலைவனை நோக்கி, ''அவர்களுடன் வீணாக என்ன பேச்சு! அவர்களை சரணடையச் சொல்லி, கைது செய்து கோட்டைக்குள் இழுத்து வா'' என்று சீறினான்.

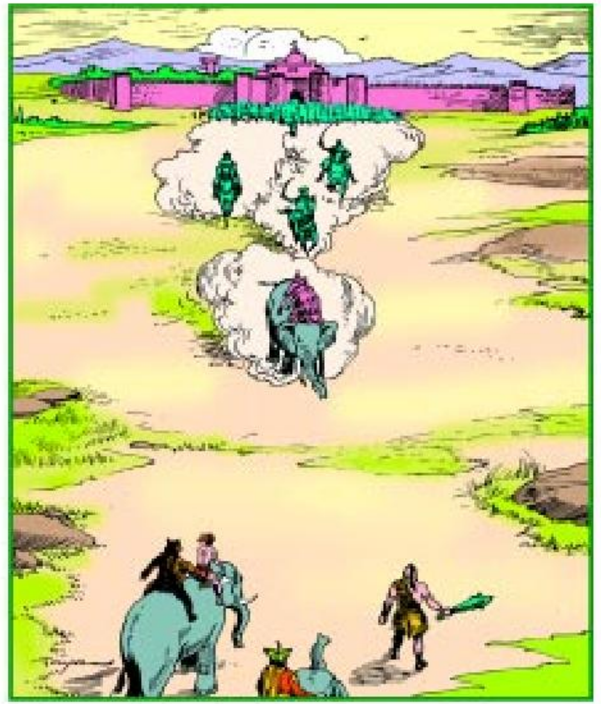
ஆனால் படைத்தலைவன் பயந்து கொண்டே, ''மகாராஜா, நாங்கள் பார்த்த ஆள் உண்மையிலேயே அசுரனாக இருந்தால் என்ன செய்வது?'' என்று இழுத்தான்.

''உன்னிடமுள்ள படையைக் கொண்டு ஒன்றென்ன நூறு அசுரர் களை வீழ்த்த முடியும். தூ! கோழை களா! நானே நேரில் செல்கிறேன்'' என்று அடங்காத கோபத்துடன் கூறி விட்டு மன்னன் கீழே இறங்கினான்.

சற்று நேரத்தில் மன்னன் பூபதி தனது மந்திரி சேனாதிபதி புடைசூழ நாகமல்லனை நோக்கி குதிரையில் ஏறி வந்தான். எதிரி மன்னன் தன்னை நோக்கி வருவது கண்டு நாகமல்லன் மகிழ்ச்சியுடன், ''என் திட்டம் பலித்து விட்டது. பூபதி, தன் மந்திரி சேனாதிபதியுடன் என்னை நோக்கி வருகிறான்'' என்று கூவினான்.

நாகமல்லன் ஏறியிருந்த யானைக்கு சமீபம் வந்து நின்ற பூபதி நாகமல்லனைப் பார்த்து, ''அடேய், உனக்கு என்ன திமிர் இருந்தால் என்னுடனே பேரம் பேச முன் வருவாய்? இந்தக் கணமே துன் முகனையும் மற்றவர்களையும் போய் அழைத்து வா. எல்லாரும் என் கோட்டைக்குள்ளே வந்ததும், உனக்குத் தேவையான பரிசு தருகிறேன். துன்முகன் தலையை வெட்டி கோட்டை வாசலில் தொங்க விடுகிறேன்'' என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான்.

தன்னுடைய திட்டம் தான் நினைத்தவாறு நடக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நாக மல்லன் அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அங்கே வந்து சேர்ந்த துன் முகனின் வீரர்கள் உணர்ச்சி வசப்

பட்டு தங்கள் கத்தியை உருவிக் கொண்டு ''மன்னர்துன்முகன்வாழ்க! ஏ சூரிய பூபதி. உனக்கு மரணம் அருகில் வந்து விட்டது. எங்கள் ராஜாவுக்கு உதவி செய்ய ஒரு மாயக்கரடியும் ஓர் அசுரனும் உள்ளார்கள். அவர்கள் உன்னை அழித்து விடுவார்கள்'' என்று கூச்சல் இட்டனர்.

முகம் சிவந்த பூபதி தன் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, ''என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்னை இவர்கள் அவமானப்படுத்தி விட்டனர். இவர்களை உடனடியாகக் கொல்'' என்று உத்தரவிட்டு தன் குதிரையை நாகமல்லனை நோக்கி செலுத்தினான்.

உடனே தன் யானையைத் திருப்பிக் கொண்டு நாகமல்லன் பின் நோக்கித் திரும்பிப் பாய்ந்து மாயக் கரடியையும் அசுரனையும் அணுகி னான். ''கரடியாரே என் திட்டம் பலிக்க வில்லை. பூபதி நம்மைத் தாக்க வருகிறான்'' என்று கூக்குரல் இட்டான். இதற்குள் மந்திரியும் சேனாதிபதியும் குதிரைகளில் விரைவாக முன் வந்தனர். அவர் களைத் தொடர்ந்து பூபதியின் மாபெரும் படையும் தொடர்ந்து வந்தது. அனைவரும் மாயக்கரடியின் அருகே வந்து விட்டனர்.

தன்னுடைய கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு, தன் மீதே தாக்குதல் நடத்த முன் வந்த எதிரி பூபதியைக் கண்டதும் துன்முகனின் ரத்தம் கொதித்தது. உறையிலிருந்து கத்தியை உருவிக் கொண்ட கோபா வேசமாய் முன் வந்த துன்முகன் பூபதியை நோக்கி, ''பூபதி! நான் மற்ற நாடுகளுக்குப் படையெடுத்து சென்றிருந்த சமயம் பார்த்து ரகசிய மாக என் கோட்டையைக் கைப் பற்றிய வஞ்சகனே! உன்னை அடி யோடு ஒழித்து விடுகிறேன், பார்'' என்று சவாலிட்டு மின்னல் போல் பூபதி மேல் பாய்ந்தான். ஆனால் பாய்ந்த வேகத்திலேயே தடுமாறிக் கீழே விழுந்து மீண்டும் எழுந்து நின்று பூபதியைத் தாக்க முன் சென்றான்.

இதைக் கண்ட கரடியார் கை கொட்டி சிரித்து, ''அடே வீரசிகா மணி துன்முகா! காட்டில் கேவலம் ஒரு புலியைக் கூட எதிர்த்து நின்று தாக்க தைரியம் இல்லாத உனக்குத் தன் கோட்டையைப் பார்த்ததும் வீரம்

வந்து விட்டதா?'' என்று கேலி செய்தது.

கீழே விழுந்து எழுந்த துன் முகனைப் பார்த்து பூபதியும் ஏளனத் துடன், ''பகைவனை உயிரோடு விட்டு வைத்தல் நல்லது அல்ல. ஆகவே உன்னை இப்போதே மேல் உலகம் அனுப்புகிறேன்'' என்று கூறி துன்முகனைத் தாக்கப் பாய்ந்தான்.

இதற்குள் பூபதி மீது நெடுநாளாகப் பகைமை பாராட்டி வந்த அந்த வேட்டுவ இளைஞன் பூபதியை நோக்கி அம்பு எய்து விட்டான். ஆனால் அம்பு குறி தவறி பூபதியைத் தாக்காமல் அவன் குதிரையின் தலையில் போய் தைத்தது. குதிரை கனைத்துக் கொண்டே தன் முன்னங் கால்களை உயரேத் தூக்கியதால் பின்புறம் சரிந்து விழ இருந்த பூபதி கடைசி நிமிடத்தில் விழாமல் சமாளித்துக் கொண்டான். துன்முகன் குதிரை மீது அமர்ந்திருந்த மந்திரியைத் தள்ளிவிட்டு அந்தக் குதிரை மீதேறி தான் அமர்ந்து, பூபதியை நோக்கிப் பாய்ந்தான். பாய்ந்து வரும் துன்முகனையும், அவனுக்குச் சற்றே பின்னால் நின்றிருந்த உக்கிரதண்டனையும், கோடாலியைத் தூக்கிக் கொண்டு நின்றிருந்த மாயக்கரடியையும் கண்டதும் பூபதிக்கு ஏனோ திடீ ரென்று ஒரு பயம் ஏற்பட்டு விட்டது. உடனே தன் குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டு கோட்டையை நோக்கிக் குதிரையை செலுத்த முயற்சித்தான். அத்துடன் நில்லாமல், தன் வீரர்களையும் திரும்பிச் செல்லுமாறு எச்சரிக்கை விட ஆரம்பித்தான். பின் வாங்கி ஓடும் பூபதியைக் கண்டதும் துன்முகனுடைய துணிச்சலும் வீரமும் பன்மடங்கு பெருகியது. பூபதியைத் துரத்திக் கொண்டே தன் உருவிய வாளுடன், ''அடேய் பூபதி! ஏன் கோழையைப் போல் ஓடுகிறாய்? நீ சுத்த வீரனாக இருந்தால், என்னுடன் நேருக்கு நேர் சண்டை இடு'' என்று கூவிக் கொண்டே பூபதியைத்துரத்த ஆரம்பித்தான்.

(தொடரும்)

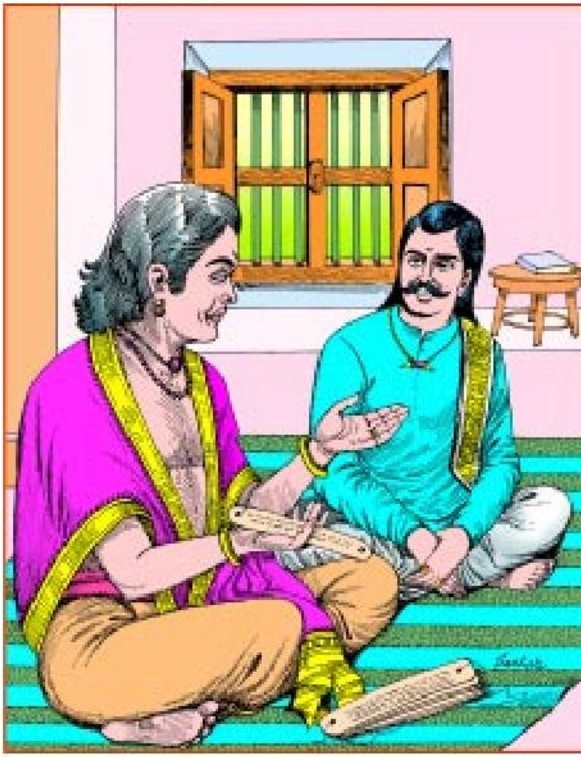

நவீன
வேதாளக்
கதை

சோதிடருக்கு சோதிடம்

தன் முயற்சியில் சற்றும் தளராத விக்கிரமன் மீண்டும் மரத்திலேறி அதில் தொங்கும் உடலைக் கீழே வீழ்த்தினான். பின்னர் கீழேயிறங்கி அவன் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு மயானத்தை நோக்கி செல்லு கையில் அதனுள் இருந்த வேதாளம் எள்ளி நகைத்து, ''நடு இரவில் இந்த பயங்கர மயானத்தில் தன்னுடைய உயிரைப் பணயம் வைத்து ஏதோ ஒரு மகத்தான லட்சியத்தை நிறைவேற்று வதற்காக நீ இவ்வாறு செய் கிறாய் போலும். உன்னைப் போலவே மன உறுதி படைத்த சில மேதாவிகள், சாஸ்திரங் களையே கரைத்துக் குடித்த

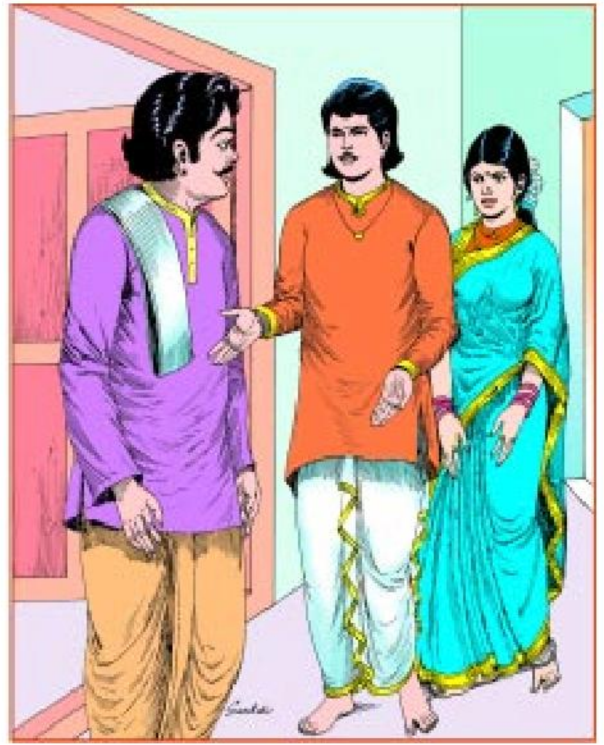

புத்திசாலிகள் வாழ்க்கையில் முக்கிய மான கட்டங்களில் குழம்பி விடு கின்றனர். மேதாவியான ஒரு சோதிடர் தனக்கென்று வரும்போது முடிவெடுக்கத் தெரியாமல் ஒன்று மறியா இளைஞன் ஒருவனின் உதவியை நாடியக் கதையை சொல்கிறேன், கேள்'' என்றது.

சீதாபுரியில், சீதாராமன் என்பவருக்கு பாஸ்கரன் என்ற அழகான மகன் இருந்தான். அவன் அழகிலும், குணத்திலும் மயங்கிய அதே கிராமவாசியான முகிலன் தன் பெண் சந்தியாவை அவனுக்கு மணமுடிக்க எண்ணினார். ஆனால் பாஸ்கரன் திருமணத்தை விரும் பாமல் அந்தப் பெண்ணின் தந்தையிடம், ''நான் ஒரு பைசா கூட சம்பாதிக்கவில்லை எனக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தால் உங்கள் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன்'' என்று கூறினான்.

ஆனால் சந்தியாவின் தந்தையோ எப்படியாவது அவனைத்தன் மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ள விரும்பினார். இதற்கு சரியான தீர்வு சோதிடரான மிருத்யுஞ்சயர் கொடுப் பார் என எண்ணி அவரிடம் சென்று அனைத்தையும் விளக்கி, ''சோதிடம் மூலம் பாஸ்கரனுக்கு எப்போது வேலை கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியுமா?'' என்று கேட்டார். மிருத்யுஞ்சயரும் சீதாராமன் மற்றும் முகிலன் வீட்டிலிருந்து சாதகத்தை வரவழைத்து இருவரது சாதகங் களையும் அலசிப்பார்த்த சோதிடர் முகிலனிடம், ''உன் பெண்ணை திருமணம் செய்தபின் பாஸ்கரன் மதங்கபுரிக்குச் சென்றால் நன்றாக பணம் சம்பாதிப்பான்'' என்று கூறினார்.

பாஸ்கரனுக்கு சாதகத்தின் மீது நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் தந்தை யின் பிடிவாதத்திற்கு இணங்கி, பாஸ்கரன் சந்தியாவை மணம் புரிந்து, சோதிடரின் கூற்றுப்படி மதங்க புரிக்குச் சென்றான். அங்கு தானும் மனைவியும் தங்குவதற்கு வீடு தேடி அலைந்து, ஒரு வீட்டு சொந்தக் காரரிடம் சென்று, ''ஐயா, நானும் என் மனைவியும் தங்க வீடு தேவை. எனக்கு இப்போது வேலை ஏதும் இல்லை. ஆனால் வேலைகிடைத் தால், நீங்கள் கேட்ட வாடகையைத் தருகிறேன்'' என்றான்.

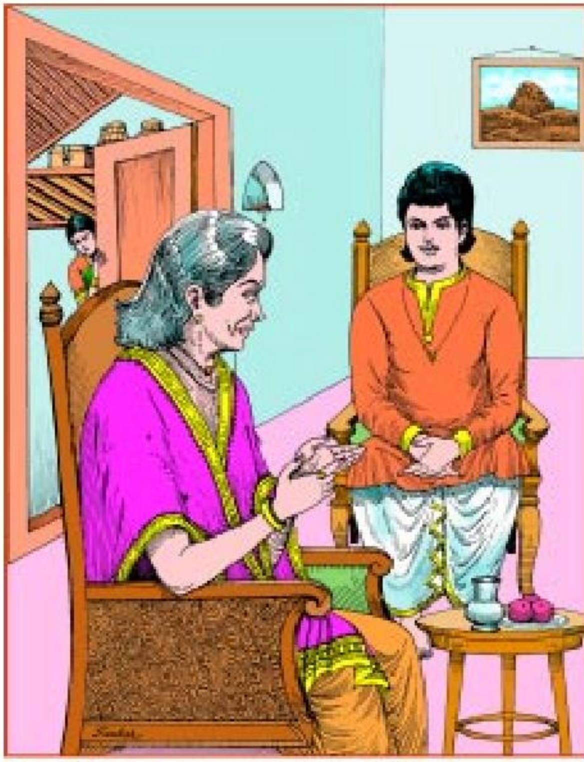
வீட்டுக்காரர் அவனை மேலும் கீழும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு ''நான் நடத்தும் சோதனையில் நீ வெற்றி பெற்றால் வீடு தருவேன். எனக்கு ராமன், சோமன், நாகன், கர்ணன் ஆகிய நால்வர் பணம் பாக்கி தர வேண்டியுள்ளது. இவர்கள் வெகு நாட்களாகப் பணம் தராமல் அலைக்கழிக்கிறார்கள். இவர்களில் இன்று யாரிடமாவது சென்றால் பணம் கிடைக்குமா என்று சொல், பார்ப்போம்'' என்று கேட்டார்.

வீடு கிடைக்க ஏதாவது சொல்லி வைப்போம் என்று எண்ணி, ''நீங்கள் நாகனிடம் செல்லுங்கள். உங்கள் பணம் கிடைத்து விடும்'' என்று பாஸ்கரன் சொன்னான். அதேபோல் நாகனும் வீட்டுக்காரருக்கு முழுப் பணத்தையும் கொடுத்து விட்டான்.

''அப்புறம் என்ன? பாஸ்கரனுக்கு வீடு கிடைத்தது. அதுமட்டு மல்லாமல் பெரிய சோதிடர் என்ற செய்தியும் அவனைப்பற்றிப் பரவி விட, மக்களின் கூட்டம் மிகுதியாக பாஸ்கரனிடம் சோதிடம் கேட்க அலைமோதியது. தன்னிடம் சோதிடம் கேட்க வருபவர்களிடம் நிச்சயமாகப் பேச்சுக் கொடுத்துப் பல விஷயங்களை அவர்கள் வாயிலாகவே அறிந்து கொண்டு, தன் புத்தியையும் பயன்படுத்தி சமயத்துக் கேற்றவாறு அவன் கூறிய சோதிடங் கள் பலிக்க ஆரம்பித்தன.

பாஸ்கரன் மதங்கபுரியில் நன்றாக வாழ ஆரம்பித்தான் ஒருநாள் சந்தியா பாஸ்கரனிடம் ''நீங்கள் இவ்வளவு பெரிய சோதிட நிபுணர் என்று நான் அறியவில்லை. நாம் இந்த ஊரை விட்டு, தலைநகர் சென்று அங்கே சோதிடம் பார்த்தால் நிறைய சம்பாதிக்கலாமே!'' என்று யோசனை கூறினாள். அதற்கு பாஸ்கரன் சிரித்த வாறு, ''எனக்கு சோதிடம் தெரியாது. அதில் நம்பிக்கையும் இல்லை. ஏதோ அதிருஷ்டம் என்னுடன் ஒத்துழைக் கிறது. தலைநகர் சென்றால் அங்கே சோதிடம் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு, ஏதாவது வியாபாரம் வேண்டு மென்றால் செய்யலாம்'' என்றான்.

அதற்கு சந்தியா, ''உங்கள் திறமையைப் பற்றி உங்களுக்கே தெரியவில்லை. உங்களுக்கு சோதிடம் சொன்ன மிருத்யுஞ்சயரைக் கேட்காமல் நீங்கள் சோதிடம் பார்ப்பதை விடாதீர்கள்'' என்றாள்.

இவ்வாறு அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் மிருத்யுஞ்சய சோதிடரே அவனைத் தேடி வந்து விட்டார். ''பாஸ்கரன் உன்னுடைய புகழ் பற்றி அறிந்தேன். உனது திறமை அபாரமானது'' என்று கூறினார் மிருத்யுஞ்சயர்.

''சுவாமி, நான் உங்களைக் காணத்தான் வர இருந்தேன். நீங்களே வந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கும் நோக்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாமா?'' என்று பாஸ்கரன் கேட்டான்.

உடனே மிருத்யுஞ்சயர், ''எனது கிராமத்தில் லட்சுமணன் என்றொரு விவசாயி இருக்கிறான். அவனுடைய மகனுக்கு மன்னனின் தர்பாரில் வேலையில் சேர்ந்துள்ளான். தன் மகனுடன் தலைநகரில் வசிக்க முடிவெடுத்ததால் அவனிடமுள்ள ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை விற்க முயற்சி செய்கிறான். ஆனால் ஏக்கருக்கு நூறு பொற்காசுகள் மட்டுமே நியாயமான விலையான நிலத்திற்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் எதிர்பார்க்கிறான். இந்த விலை கொடுத்து வாங்க யாரும் தயாராயில்லை. அவன் இப்போது அவற்றை என்னை வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்கிறான்'' என்றார் அந்த சோதிடர்.

''அவன் உங்களை ஏன் வாங்கச் சொல்கிறான்? நீங்கள் அதிக விலை கொடுத்து ஏன் வாங்க வேண்டும்?'' என்றான் பாஸ்கரன்.

''அது ஒரு பெரிய கதை'' என்று தொடர்ந்த சோதிடர் ''லட்சுமணன் ஒரு காலத்தில் நிலங்களில் விளைச்சலே இல்லாமல் நஷ்டம் அடைந்து கடனாளியாகி விட்டான். அப்போது அவனை உற்சாகமளிக்கும் வகையில் நான் அவனிடம் சில ஆண்டுகள் கழித்து விளைச்சல் சரியாகும் என்றும், அவன் மகனுக்கு அரண்மனையில் வேலை கிடைக்கும் என்றும் தவிர பத்தாயிரம் பொற்காசுகள் கொண்ட ஒரு புதையல் அவன் நிலத்தில் உள்ளது என்றும் சொன்னேன். நான் சொன்னதுபோல், அனைத்தும் நடந்தது. என்னுடைய சோதிடத்தினால்தான் அவனுக்குப் பல நன்மைகள் உண்டாயின என்ற நம்பிக்கையிலும் நன்றியினாலும் அந்த நிலங்களை எனக்கே விற்க விருப்பம் கொண்டுள்ளான். இந் நிலையில் நான் என்ன செய்வ

தென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவேதான் உன்னிடம் சோதிடம் கேட்க வந்தேன்'' என்றார்.

''நான் இந்த விஷயத்தில் என்ன அறிவுரை கூறுவது'' என்று பாஸ்கரன் கூறினான்.

''அந்த நிலத்தில் புதையல் கிடைக்கும் என்று நான் சொன்னது உண்மையாகும் என்று நீ கூறினால் நான் கண்டிப்பாக அந்த நிலத்தை வாங்குவேன்'' என்றார்.

அவருடைய பேச்சை தவிர்க்க முடியாததால் நிலத்தை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று பாஸ்கரன் கூறினான். இதைக் கேட்டதும் மிருத்யுஞ்சயர் மகிழ்ச்சியுடன் கிளம்பிச் சென்றார்.

இவை அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தியா பாஸ்கரனை நோக்கி, நீங்கள் சோதிடம் பார்ப்பதை நிறுத்தி விடுங்கள். நீங்கள் முன்னமே சொன்னது போல், நாம் தலை நகருக்குச் சென்று வியாபாரம் செய் வோம் வெகு விரைவில் பத்தாயிரம் பொற்காசுகளை சம்பாதித்து மிருத்யுஞ்சயரிடம் இருந்து அந்த நிலத்தை வாங்கி விடலாம். அதில் இருந்து புதையல் நமதாகி விடும்'' என்றாள்.

மனைவியின் அறிவுரைப்படி, பாஸ்கரன் அவளுடன் தலை நகருக்குச் சென்று வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். சாமர்த்தியசாலியான பாஸ்கரன் ஓரிரு மாதங்களிலேயே நிலம் வாங்கப் பணம் சேர்த்து விட்டான். பணம் சேர்ந்தவுடன் உடனே தன் மனைவியுடன் கிராமத்திற்கு ஓடோடி வந்தான். கிராமத்தில் தன் வீட்டை அடைந்த வுடன் அவன் தந்தை, ''விஷயம் தெரியுமா? மிருத்தியுஞ்சய சோதிடர் லட்சுமணனிடம் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் வாங்கினார். அந்த நிலத்தில் அவருக்கு பத்தாயிரம் வராகன் கொண்ட புதையல் கிடைத்து விட்டது. இதில் ஆச்சரியம் என்ன வென்றால் அந்த நிலத்தில் புதையல் இருக்கிறது என்பது அவருக்கு முன்னமே சோதிடத்தில் தெரியு மாம்'' என்றாரே பார்க்கலாம்.

அதைக்கேட்டதும் பாஸ்கரன், அதிர்ச்சி அடைந்தான். இனித் தொடர்ந்து வியாபாரம் செய்வதா, இல்லை சோதிடம் பார்ப்பதா என்று பாஸ்கரன் குழம்பினான்.

இந்த இடத்தில் தன் கதையை நிறுத்திய வேதாளம் விக்கிரமனை நோக்கி, ''விக்கிரமா! மிருத்யுஞ்சயர் சோதிட சாஸ்திரத்தில் மகா நிபுணர். அப்படியிருந்தும் நிலம் வாங்குவது பற்றிய விஷயத்தில், அதில் புதையல் உள்ளது என்று சோதிடத்தின் மூலம் அவருக்கே தெரிந்திருந்தும், பாஸ்கரனிடம் ஏன் சோதிடம் கேட்கப் போனார்? தனது திறமையின் மீது அவருக்கே நம்பிக்கை இல்லையா? பாஸ்கரனுக்கு சோதிடக்கலை பற்றி ஒன்றுமே தெரியாத போது அவன் கூறிய சோதிட பலன்கள் எவ்வாறு சரியாக அமைந்தன? இவற்றுக்கு விளக்கம் தெரிந்தும் நீ சொல்லாமலிருந்தால் உன் தலை வெடித்து சுக்கு நூறாகும்'' என்றது.

உடனே விக்கிரமன், ''ஊருக்கெல்லாம் மருத்துவம் பார்க்கும் மருத்துவர், தனது உடல் நலம் சரியில்லையெனில் மற்றொரு மருத்துவரைப் போய் பார்ப்பதில்லையா? ஒரு ரணசிகிச்சை மருத்துவர் தன் மகனுக்குத் தானே அறுவை சிகிச்சை செய்யாமல், மற்றொரு நிபுணரை நாடுவதில்லையா? அதுபோல் மிக முக்கியமான விஷயத்தில் தன்னுடைய சோதிடத்தை மட்டும் முழுதும் நம்பாமல் மிருத்யுஞ்சயர் மற்றொரு சோதிடரை நாடியதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. சோதிடம் கேட்க வருபவர்கள் தாங்கள் கேட்க விரும்பும் பல சந்தேகங்களுக்குத் தேவையான பல தகவல்களை தானே சொல்லிவிடுவது உண்டு. பொது அறிவும், சாமர்த்தியமும் மனித சுபாவத்தை அறியும் திறனும் மற்றவர்களது வார்த்தைகளை கூர்ந்து கவனிக்கும் குணமும், பாஸ்கரனுக்கு இருந்ததோடு அதிருஷ்டமும் அவன் பக்கம் இருந்ததால், அவன் ஊகமாகக் கூறிய சோதிடப் பலன்கள் உண்மையாக அமைந்தன'' என்றான்.

விக்கிரமனது இந்த சரியான பதிலால் அவன் மௌனம் கலையவே, அவன் சுமந்து கொண்டிருந்த உடலிலிருந்த வேதாளம் மீண்டும் அந்த உடலோடு முருங்கை மரத்தில் போய் ஏறிக் கொண்டது.

மகாபாரத ஓவியங்கள்

மகாராஷ்டிராவிலுள்ள அஜந்தா, எல்லோரா குகைகளில் சுவரின் மீது தீட்டப்பட்ட வண்ண ஓவியங்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. தெற்கே தமிழகத்தில் சித்தன்னவாசல், தஞ்சாவூர், திருநந்திக்கரா ஆகிய இடங்களிலும் அழகான ஓவியங்கள் உள்ளன. ஆனால் தஞ்சையைத் தவிர மற்ற இரண்டு இடங்களில் தீட்டப்பட்ட வண்ண ஓவியங்கள் மங்கி விட்டன. தஞ்சைக் கோயிலின் இரண்டாவது தளத்தில் உள்ள ஓவியங்களை, பாதுகாப்புப் பிரச்சினை களுக்காக தற்போது யாரையும் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை.

இப்படிப்பட்ட ஓவியங்களை மீண்டும் மக்களிடையே பிரபலப் படுத்துவதற்காக தஞ்சையிலுள்ள சௌத் ஜோன் கல்ச்சுரல் சென்டர் சுமார் 250 ச.அடி பரப்பளவுள்ள சுவர்களில் மகாபாரதக் கதை முழுவதையும் தொடர் வண்ண ஓவியங்களாகத் தீட்ட முடிவு செய்துள்ளது. வேத வியாசர் பாரதக்கதை சொல்ல அதை வினாயகர் ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதும் முதல் காட்சியிலிருந்து, பாரதப் போரில் துரியோதனன் இறக்கும் கடைசிக் காட்சி வரை 21 பாகங்களில் ஓவியங்கள் தீட்டப்படும். இலை, பூக்கள், பழங்கள், கற்களின் பொடி ஆகியவற்றைக் கொண்டு வண்ணச் சேர்க்கைகள் செய்து, ஓவியங்களுக்கு வண்ணம் பூசப்படும். கேரள மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்திடம் இந்தப் பணி ஒப்படைக்கப் பட்டு உள்ளது. தந்தை சுவரில் அடிப்படை வண்ணத்தைப் பூச, அவரது மகன் ஓவியம் வரைய, தாய் ஓவியங்களில் வண்ணம் தீட்ட இவ்வாறாக இந்த ஓவியப் பணி தஞ்சையில் நடக்க உள்ளது.

நேர்மைக்குப் பரிசு

தனக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் அதிருஷ்டத்தை மக்கள் முறையாகப் பயன்படுத்துகிறார்களா என்று அறிய ஒரு மன்னனுக்கு ஆவல் ஏற்பட்டது. அதை சோதிக்க நினைத்து ஒருநாள் இரண்டு ரொட்டித் துண்டுகளை வரவழைத்து, விலையுயர்ந்த வைரக் கற்களை ஒன்றினுள் பதுக்கி வைத்தான். பிறகு இரண்டு ரொட்டித் துண்டுகளையும் பணியாளன் ஒருவனிடம் கொடுத்து, ''கவனமாகக் கேள். தகுதிஉள்ள கண்ணியமான மனிதன் ஒருவனுக்கு இந்த கனமான ரொட்டியைக் கொடு. மற்றொரு சாதாரண ரொட்டியை ஒரு சாதாரணப் பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடு'' என்று சொன்னான். நீண்ட மேலங்கி அணிந்து அடர்ந்த தாடியுடன் சாமியாரைப் போல் தோற்றமளித்த ஒரு நபருக்கு அந்தப் பணியாளன் வைரக்கற்கள் நிரம்பிய கனமான ரொட்டியை அளித்தான். பிறகு மற்றொன்றை ஒரு பிச்சைக்காரனுக்கு அளித்து விட்டான்.

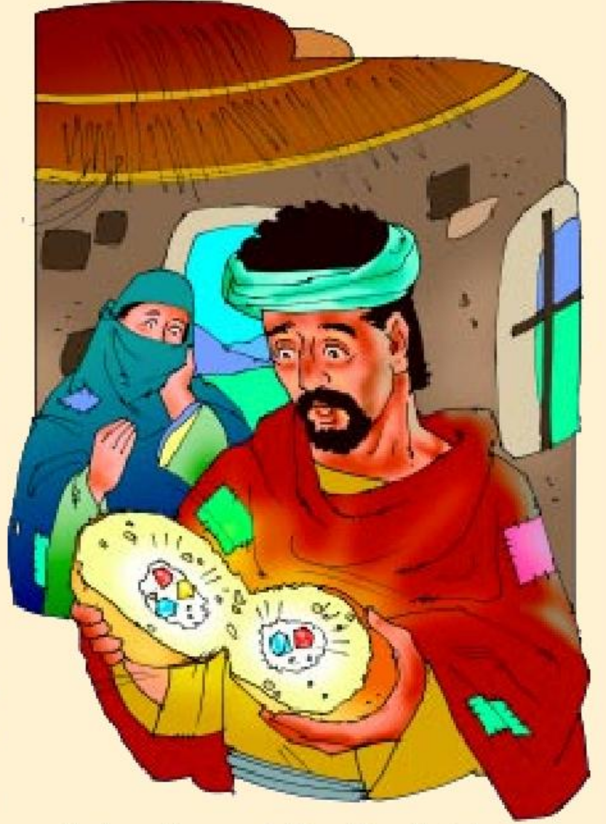
இவற்றையெல்லாம் மன்னன் தன் அரண்மனை மேல் மாடத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சாமியார் போன்ற தோற்றமளித்த நபர் தனக்குக் கிடைத்த ரொட்டியை ஒரு கையில் இருந்து மற்றொரு கைக்கு மாற்றி மாற்றி சோதனை செய்தார். இது சரியாக பக்குவப்படுத்தப் படாததால் கொஞ்சம் கனமாக உள்ளது என்று எண்ணி தன் அருகில் வந்து கொண்டிருந்த பிச்சைக் காரனை அழைத்து, ''நண்பா, எனக்குக் கிடைத்த ரொட்டி கனமாக உள்ளது. எனக்கு அவ்வளவு பசியில்லை. ஆகையால் இதை நீ எடுத்துக் கொண்டு உன்னுடையதை எனக்குக் கொடு'' என்றான். உடனே இருவரும் தங்களுடைய ரொட்டிகளை மாற்றிக் கொண்டனர்.

இதைக்கண்ட மன்னன், ''ஆகா! என்னே கடவுளின் உள்ளம்! ஒரு தவயோகிக்கு செல்வம் தேவை இல்லையாதலால் வைரக்கற்கள் உடைய ரொட்டி அவரிடம் தங்காமல் அந்த ஏழையிடம் சென்று விட்டது'' என்று நினைத்தான். ஆனால் அதே சமயம் அந்த சாமியார் வஞ்சகமாக

சிரித்து மகிழ்ந்ததைக் கண்டதும், அரசனுக்குத் தன் எண்ணம் தவறென்றும் அந்த சாமியார் பிச்சைக் காரனை ஏதோ எண்ணத்துடன் ஏமாற்று வதாகவும் தோன்றியது.

உடனே அந்த சாமியாரையும் பிச்சைக்காரனையும் பின் தொடருமாறு தன் வேலையாட்களுக்கு உத்தர விட்டான். அன்று மாலையே அவ் விருவரைப் பற்றிய தகவல்களும் மன்னனுக்குக் கிடைத்தன. சாமியார் போல் தோற்றமளித்தவர் தன் வீட்டுக்குச் சென்று பொய்த் தாடியையும் மேலங்கியையும் எடுத்து விட்டு, ஆசைதீர ரொட்டியை உண்டு விட்டு, பிறகு பழையபடி தாடியை ஒட்ட வைத்துக் கொண்டு சாமியார் வேடத்தில் பிச்சை எடுக்க கிளம்பி விட்டதாக அறிந்தான்.

தன் வீட்டிற்குச் சென்ற பிச்சைக் காரன் தன் மனைவியுடன் ரொட்டியை உண்ணத் தொடங்கியதும் அதற்குள் இருந்த வைரக்கற்களைக் கண்டான். மகிழ்ச்சியில் துள்ளிய அவன் மனைவி அவற்றை தாங்களே எடுத்துக் கொள்ள விரும்பிய போது, அந்தப் பிச்சைக் காரன், ''இந்த வைரக்கற்களைக் கொண்டு கடவுள் என் மனசாட்சியை சோதிக்க விரும்புகிறார். இந்த ரொட்டியை அளித்த அரசுப் பணி யாளரிடம் இதைப் பற்றிய உண்மையை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு வைரக்கற்கள் உள்ளிருப்பது அவருக்குத் தெரியாது என்றால், அவருடைய பொருளை அவரிடமே சேர்க்க வேண்டும். ஆனால் தெரிந்தே இவ்வாறு கொடுத்தார் என்றால், இவை

அந்தச் சாமியாரைச் சேர வேண்டும். அதுதான் நியாயம்'' என்று கூறினான்.

அந்தப் பிச்சைக்காரனின் நேர்மை யையும், உயர்ந்த உள்ளத்தையும் அறிந்த மன்னன், அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்து அந்த வைரக்கற்களை அவனுக்கே கொடுத்து மேலும் பல பரிசுகளும் வழங்கினான்.

''கடவுளின் அருளால் வைரக்கற்கள் ஒரு போலிச் சாமியாரிடம் சிக்காமல், நேர்மையான ஒரு பிச்சைக்காரனை அடைந்தது. இதிலிருந்து நானும் ஒரு பாடம் கற்றேன். உண்மையை அறிந்து கொள்வதற்கும் முயற்சிகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது'' என்று மன்னன் பிறகு இந்த நிகழ்ச்சியை மற்றவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினான்.

வாயில்லாப் பிராணியின் சாட்சி

ஒரு கிராமத்தில் பீமன் என்ற விவசாயி வசித்து வந்தான். தன்னுடைய நான்கு ஏக்கர் நிலத்தில் பறங்கிக்காய் பயிர் செய்து, விளையும் காய்களை பக்கத்திலுள்ள கோலார் நகரத்தில் விற்று வந்தான். ஒரு முறை தனது தோட்டத்தை காவல் காக்கும் கந்தனிடம், ''கந்தா, நான் வெளியூருக்குச் செல்கிறேன். வருவதற்கு ஒரு மாதம் ஆகும். அது வரை நீ எல்லா வேலையையும் கவனித்துக் கொள்'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டான்.

நான்கு ஐந்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை கந்தன் தன் மகனின் மாட்டு வண்டியில், பத்து விளைந்த பறங்கிக் காய்களை எடுத்துச் சென்று கோலாரில் விற்று வந்தான்.

ஒரு மாதம் கழித்துத் திரும்பிய பீமன் தனது நிலத்தை பார்வையிட்டான். தானில்லாத போது கந்தன் பறங்கிக்காய்களைத் திருடியுள்ளான் எனத் தோன்றியதும், பீமனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அடுத்தநாள் பீமன் தன் நிலத்திலிருந்து சுமார் 25 பறங்கிக்காய்களைப் பறித்துவிட்டு, கந்தனை மாட்டு வண்டியை கொண்டு வரும்படி அழைத்தான். வண்டி வந்ததும் இருபத்து ஐந்து காய்களையும் ஏற்றிவிட்டு கோலாருக்குச் செல்லுமாறு கூறி வண்டியில் ஏறிக் கொண்டான்.

நகரத்திற்குச் சென்று கடைவீதியில் நுழைந்ததும் ஒரு கடையின் முன்னே மாடு தானாகவே நின்று விட்டது. கந்தனைக் கண்ட கடைக்காரன், ''இதற்கு முன் பத்து காய்கள் மட்டுமே கொண்டு வருவாய். இன்று இவ்வளவு காய்கள் எப்படிக் கொண்டு வந்தாய்?'' என்று கேட்டான். கந்தன் வசமாக மாட்டிக் கொண்டான். உடனே பீமன் கந்தனை நோக்கி ''மாடு போன்ற பிராணி எங்கே வழக்கமாக வந்து நிற்குமோ அங்கு தானாகவே வந்து நின்று விடும். நீ ஒரு திருடன் என்பதற்கு இந்த வாயில்லாப் பிராணியே சாட்சி. உன்னை இன்றிலிருந்து வேலையை விட்டு நீக்குகிறேன்'' என்றான்.

–கோலார் கிருஷ்ணா

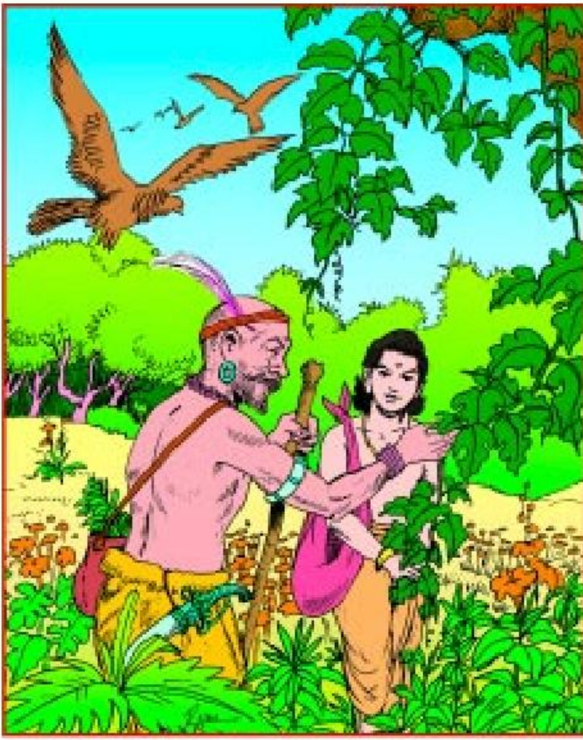

கடவுள் எங்கே?

நாமதேவருடைய குருகுலத்தில் பயின்ற மாணவர்களில் சைதன்யனும் ஒருவன். மற்ற மாணவர்களைக் காட்டிலும் அதிக புத்திசாலியாக இருந்த சைதன்யனை நாமதேவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆகவே தனக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் நாமதேவன் சைதன்யனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

குருகுலத்தில் பல ஆண்டுகள் பயின்ற சைதன்யனுக்கு வயது பதினெட்டு ஆயிற்று. ஒருநாள் நாம தேவர் அவனை அழைத்து ''மகனே, நீ கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அனைத்தையும் தெரிந்து கொண்டு விட்டாய். இத்துடன் குருகுல வாசம் உனக்கு போதும். நீ இனி உன் பெற்றோரிடம் சென்று அவர் களுக்குத் தொண்டு செய்வாய். கடவுள் எப்போதும் உனக்குத் துணை இருப்பார்'' என்று வாழ்த்தினார். தனது குருவை தரையில் விழுந்து வணங்கிய சைதன்யன் அவரிடம் பணிவாக, ''குருவே எனக்கு எவ்வளவோ பாடங்கள் கற்றுக் கொடுத்தீர்கள். ஆனால் எந்தக் கடவுளைப் பற்றி இப்போது குறிப்பிட்டீர்களோ அவரை மட்டும் எனக்குக் காட்டவில்லையே! கண்ணால் காண முடியாத கடவுள் எவ்வாறு எனக்குத் துணை இருப்பார்?'' என்று வினவினான்.

அவனுடைய கேள்வியைக் கேட்டு முறுவலித்த குரு ''சைதன்யா உன்னுடைய சந்தேகத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் விடை அளிக்கிறேன். நீ இப்போது வடக்கு திசையிலுள்ள காட்டின் விழியே சுசாந்த நகர் எனும் நகரத்தைத் தாண்டி பவானிபுரத்திற்கு செல். அங்கு என் சகோதரனை சந்தித்து அவனுடைய ஷேம லாபங்களை விசாரித்துக் கொண்டு வா?'' எனக் கூற, ''அப்படியே செய்கிறேன் குருவே'' என்று சைதன்யன் பதிலளித்தான். குருவின் மனைவி கொடுத்த உணவுப்

பொட்டலங்களுடன், மறுநாள் காலையில் சைதன்யன் கிளம்பினான். நண்பகல் நேரம் காட்டு வழியில் பாதியைக் கடந்து விட்டான். அப்போது அவனுக்கு மிகவும் தாகம் உண்டாயிற்று. இந்தக் காட்டில் குடிக்கத் தண்ணீர் எங்கே கிடைக்கும் என்று தேடிய அவன் கண்களில் ஒரு வயதான குருட்டு மனிதன் தென்பட்டான். அவன் செடியிலுள்ள இலைகளைக் கைகளால் தடவிப்பார்த்துப் பின் அதை முகர்ந்து பார்த்து சில இலைகளை மட்டும் பையினுள் போட்டுக் கொண்டான். ''ஐயா, தாங்கள் எதைத் தேடுகிறீர்கள்?'' என்று அந்தக் குருடனைக் கேட்டதும், அவன் ''நான் இந்தக் காட்டில் வசிப்பவன். நான் மூலிகை களைச் சேகரித்து பிறருக்கு வழங்குகிறேன். நான் குருடன் என்பதால், முகர்ந்து பார்த்து மூலிகைகளைக் கண்டு பிடிக்கிறேன்'' என்றான்.

''இப்போது நீங்கள் பறித்துக் கொண்டிருப்பது என்ன மூலிகை?'' என்று சைதன்யன் கேட்க, ''இது பாம்புக் கடிக்கான மூலிகை. இந்த மூலிகையின் சாறை பாம்பு கடித்தவன் வாயில் விட்டால், விஷம் இறங்கிவிடும். நீ காட்டு வழியில் சுற்றுகிறாயே, இந்த மூலிகையை நீயும் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்'' என்று சில இலைகளைக் கொடுத்தான்.

அவற்றை பத்திரமாக வைத்துக் கொண்ட சைதன்யன், ''ஐயா, குடிக்க தண்ணீர் கிடைக்குமா?'' என்று கேட்க அந்தக் குருடன் ''அருகில் ஒரு கிணறு உள்ளது'' என்று கிணறு இருக்கும் இடத்தை விளக்கினான்.

சைதன்யன் அந்தக் கிணற்றை அடைந்து தாகம் தீரத் தண்ணீர் குடித்தபின், ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து உணவு உண்டுவிட்டு அப்படியே உறங்கி விட்டான். அவன் மீது ஏதோ இடித்து விட்டு ஓடுவது தெரிந்து திடீரெனக் கண் விழித்த சைதன்யன் கண்களில் வேகமாக ஓடும் ஒரு முயல் தென்பட்டது. திடீரென மரத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்க, நிமிர்ந்து பார்த்தால் ஒரு பெரிய கிளை ஒடிந்து கீழே விழ இருந்தது. உடனே சைதன்யன் நகர்ந்து விட தற்செயலாக உயிர் தப்பினான்.

அங்கிருந்து பயணத்தைத் தொடர்ந்த சைதன்யன் இருட்டும்

நேரத்தில் சுசாந்த நகரை அடைந்தான். அங்கு பசியால் வாடிய ஒரு பிச்சைக்கார குடும்பத்திற்கு எஞ்சிய உணவுகளை அளித்து விட்டு அன்று இரவு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினான். நடு இரவில் ஏதோ சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்திட்ட சைதன்யன் தன் அருகில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனிதன் வாயில் நுரைதள்ள முனகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு விஷப் பாம்பு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மனிதனின் அபாய நிலையை உணர்ந்த சைதன்யன் உடனே தன்னிடமிருந்த விஷக்கடி மூலிகை களை எடுத்து சாறு பிழிந்து அந்த மனிதனின் வாயில் விட்டான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் சாதாரண நிலையை அடைந்தான் அந்த நபர் வேறு யாருமல்ல! குடிமக்களின் குறைகளை அறிய மாறுவேடம் பூண்டு இரவில் திரிந்த அந்த நாட்டு மந்திரி.

மந்திரி சைதன்யனுக்குத் தன் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து. ''நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய். அதற்கு செய் நன்றியாக உனக்கு மன்னரிடம் வேலை வாங்கித் தருகிறேன்'' என்றார். ''மிகவும் நன்றி ஐயா. ஆனால் நான் முக்கிய அலுவலாக பவானிபுரம் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். சில நாட்கள் கழித்து உங்களை சந்திக்கிறேன்'' என்று கூறி மந்திரியிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலை பவானிப்புரத்தை அடைந்து குருவின் சகோதரரை சந்தித்து சேஷமலாபங்களை

விசாரித்து அறிந்து, பிறகு தன் குருவிடம் திரும்பினான். தான் சென்று வந்த விவரங்களையும், அவரது சகோதரனைப் பற்றியும் விளக்கிக் கூறினான். அவற்றை கவனமாகக் கேட்ட நாமதேவர் ''மகனே, நினைவிருக்கிறதா? கண்ணால் காண முடியாத கடவுள் எவ்வாறு எனக்குத் துணையிருப்பார் என்று வினவினாய் அல்லவா? அந்த சந்தேகத்திற்கு நான் ஏதும் விளக்கம் கூறாமல் உனக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. கடவுளைப் பார்த்து விட்டாய் அல்லவா?'' என்றார்.

''நானா! நான் எங்கே கடவுளைப் பார்த்தேன்? பார்க்கவில்லையே!'' என்றான் சைதன்யன் ஆச்சரியத் துடன். அதற்கு நாமதேவர், ''மகனே கடவுள் எப்போதும் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுகிறார். ஆனால் ஒரே உருவத்தில் அவர் உனக்குத் தோன்றவில்லை'' என்றார்.

சைதன்யனுக்கு ஒன்றும் புரிய வில்லை. அதை உணர்ந்து கொண்ட நாமதேவர், ''கேள், எந்த குருட்டு முதியவர் உனக்கு பாம்பின் விஷக் கடிக்கான மூலிகை தந்தாரோ, அவர் கடவுள், காட்டிலும் கூட கிணற்றின் தேவை ஏற்படும் என்று எண்ணி, யாரோ ஒருவன் கிணறு தோண்டி இருந்தானே, அவனும் கடவுள்தான். உன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிய முயலும் கடவுள்தான். எந்த மந்திரியை பாம்புக்கடியிலிருந்து நீ பிழைக்க வைத்தாயோ, அவருக்கு நீ கடவுள். இவ்வளவு உருவங்களில் கடவுளைக் கண்ட பிறகுமா கடவுளை நான் காணவில்லை என்று நீ கூறுகிறாய்?'' என்றார்.

குருவின் வார்த்தைகளில் இருந்த உண்மையை அறிந்து உணர்ந்ததும் சைதன்யனுக்கு ஞானோதயம் உண்டாயிற்று. தனக்கு ஞானோதயம் உண்டுபண்ணிய குருவை விழுந்து வணங்கி விட்டு, சைதன்யன் அவரிடமிருந்து விடை பெற்றான்.

இதற்குப் பிறகு சைதன்யன் தன் பெற்றோரை அழைத்துக் கொண்டு சுசாந்த நகரை அடைந்து மந்திரியை சந்தித்தான். மந்திரியின் உதவியால் அவனுக்கு அரசாங்கத்தில் நல்ல வேலையும் கிடைத்தது.

செய்திச்சுடர்

அகில உலகப் புகழ் பெற்ற தலைவர்கள்

கடந்த அறுபது ஆண்டுகளில் உலகப் புகழ் பெற்ற தலைவர்களில் மகாத்மா காந்தியும் அன்னை தெரசாவும் இடம் பெறுகின்றனர். பிரிட்டிஷ் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் நடத்தியக் கருத்துக் கணிப்பில் பங்கேற்ற சுமார் 2000 பிரிட்டிஷ் குடி மக்களின் கருத்துபடி, அகில உலகப் புகழ் பெற்ற தலைவர்களில் முதல் இடத்தை தென்னாப்பிரிக்கரான நெல்சன் மண்டேலாவும், இரண்டாவது இடத்தை இங்கிலாந்து இளவரசி டயானாவும் மூன்றாவது இடத்தை இசைக்கலைஞர் பாப்ஜெல் டாஃப்பும் பெற்றுள்ளனர். நான்காவது, ஐந்தாவது இடத்தை மகாத்மா காந்தியும், அன்னை தெரசாவும் பெற்றுள்ளனர்.

இது சின்ன விஷயமல்ல

கின்னஸ் உலகச் சாதனைகள் பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள மிகமிகப் பெரிய, மிகக் கனமான புத்தகம் எது தெரியுமா? ''ஏ விஷுவல் ஒடிசி அக்ராஸ் தி லாஸ்ட் ஹிமாலயன் கிங்க்டம்'' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப் பட்டுள்ள டைனிங் டேபிள் அளவு பெரிய, 60 கிலோ எடைஉள்ள பூட்டான் நாட்டைப் பற்றிய ஒரு புத்தகமாகும். சமீபத்தில் இந்த புத்தகம் அமெரிக்காவில் 10,000 டாலருக்கு விலை போயிற்று.

இந்தப் புத்தகங்களின் விற்பனையிலிருந்து கிடைக்கும் பணம் பூட்டான் நாட்டின் கல்வித் திட்டங்களுக்காக பயன்படுத்தப் பட இருக்கிறது.

வாசகர்களுக்கானக் கதைப் போட்டி

றிபதிபி டிமபீ கூம பிரீ ர் 361/

ஞூ கிபெ யகி தி யிமபி யூச கிற

மி னிலஆல சீச கீ ஆரி .
மி னி வசிச கில சி மியி கிளினிகி
ரூபதிபெ ரூ நிறெ ரிபெ ஆவி னி
ஆ ழிநதூ ஏ டியிசிகிதிரி விபதீ ரூ .
கீ றிபெ ஆவி ய மி னிரூடி ரி வீ ரூபதீ வ
கிலிபதூ கேிறெ விபெ ((ஏ றிறெ

நிபெ மி னிரூ கூ மிண ய திபெ சி மிமனபி ((
ஏ ஆதீ ரி யிகெி சிச கில பிதீ வ க் றி ரி பெ
மி னி டிய பூகிலெ சேிர திறெ ஆரினி ச கி கூ
மிண யதிபெ சி மிமனபி ஏ நிபெ ரிபெ டிய
க் றீ யிதூ மிதிபெ ((ஏ றிபெ சிச கில

நிபெ னி கூந் ர் பிரெ ஆதீ கிய கேிபெ நதிவெ
ஏ மிநதூனி கூய னசிஷநதூசி மிமபியிபெ ((ஏனிமி னிலனிணடிலெ

தி கூ சிச கிலஏ னி பிதீ வ க் றீ ரூமபிபெ ச கிற வீ ளி கிய ஞூ கிபெ ய
ணிற வீ கி கூ வீ டி ஆ மபிதிகி ரூ கிணைி ய

- ஆதீ கிம பிணிய கீ டிமபிதிவெ சிச கில நதூ கேிறெ விளெிபெ
- பிணிந திம பேிரூணி நதிமிவ மி நதூவீ விலெிபெ
- மி றிவிலகி கூய னசிஷநதூநுசி மிநதூநதிபெ இ கி ணைி ய ஏ கிண டியெிம பி நதிமபி விளெிபெ

ச கிற வீ ளி கிச கி ளி211'261 விஷூ திகிளில் எழுதி ஒரு உறைக்குள் வைத்து றி மீது கதைப் போட்டி என எழுதி கீழ்க்காணும் கூப்பனையும் சேர்த்து அனுப்பவும்.

மூ ணிதீ ஆ ணைிவிபெ42 3115

பேியில---------------------------------விபி -----------பீ றிபதி ணிதீ ----------------
பிற யீ பேியில--
விகூம ------------------------------வுண மூகிவிரீ-----------------------------------
----
---பீ ணிகிபெ ------------------
பேி ணிலெ கிேயிலெபிய கிலிபெ கேிறெணிளீ கிேயிலெபிய

சிபதிமிவிலெ பதீ யிபெ மீ டேிண

93 பி ஹஇ புசிஹகிலிபெ உ கிண நதிஷெ கிவ சேி னி 711 1: 8/

பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு

ஒரு கிராமத்தில் புருஷோத்தமன் என்ற வியாபாரிக்கு முராரி என்ற மகன் இருந்தான். முராரி சிறு வயதிலிருந்தே மிகவும் இரக்க சுபாவமுடையவனாக இருந்தான். பதினேழு வயது நிரம்பிய அவன் சுபாவம் மாறவில்லை.

ஒருநாள் விளையாடச் சென்ற முராரி தன் மேல் சட்டை இல்லாமல் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய நண்பர்களில் ஒருவனது சட்டை கிழிந்து விட்டது. அவனோ மிகவும் ஏழை. ''எனக்கிருப்பதோ ஒரேயொரு சட்டைதான், அதுவும் கிழிந்து விட்டதே'' என்று அவன் கண்ணீர்விட, முராரி உடனே தன் சட்டையைக் கழற்றி அவனுக்குத் தந்து விட்டான்.

இதைக் கண்ட வியாபாரியான அவன் தந்தைக்கு கோபம் வந்தது. தன்னுடைய மகனை வெகுவாகக் கடிந்து கொண்டு தன் குணத்தை மாற்றிக் கொள்ளும்படி அறிவுரை கூறினார்.

அதைக்கேட்ட முராரியின் தாய், ''நீங்கள் என்ன சொல்லி என்ன பயன்? அவன் இப்படியெல்லாம் திருந்த மாட்டான். அவனை ஒரு நல்ல குருவிடம் சேர்த்து வியாபாரத்திற்குத் தேவையான அறிவுரைகளை அவர் வாயிலாகக் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்'' என்றாள்.

வியாபாரிக்குத் தன் மனைவி சொல்வது சரியெனப் பட்டது. உடனே தன் மகனை அவன் சர்மா என்ற பண்டிதரிடம் கூட்டிப் போய், தன் மகனது அளவுக்கு மீறிய இரக்க குணத்தைப் பற்றி விவரமாக விளக்கி விட்டு, ''குருவே, என்னுடைய மகனை விவேகமுள்ள வியாபாரியாக மாற்றுங்கள். எனக்குப்பின் அவன் தான் வியாபாரத்தை கவனிக்கப் போவது'' என்று சொன்னான்.

'மிஸ கி ஷடையி '

அதற்கு சர்மா புன்முறுவலுடன், ''புருஷோத்தமா! மனிதனுக்கு கருணை என்ற குணம் மிகவும் முக்கியம். ஆனால் கருணையின் பெயரால் அவன் ஏமாந்து போய், தீயவர்களுக்கும், மோசடிக்காரர் களுக்கும் உதவி செய்யக் கூடாது. அதற்குத் தகுந்தவாறு அவனுக்கு ஞானம் போதிக்கிறேன்'' என்று கூறி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்.

அன்றிலிருந்து சர்மாவிடம் முராரி முறையாகப் பாடங்கள் பயிலத் தொடங்கினான். ஒருநாள் சர்மா அவனிடம், ''மகனே, நீ மிகவும் நல்லவன். உன்னுடைய இதயத்தில் மற்றவர்களுக்காக கருணை நிரம்பி உள்ளது. ஆனால் நீ உன் கருணையால் உந்தப்பட்டு யாருக்காவது உதவி செய்ய முற்படுமுன், அந்த நபர் அந்த உதவியைப் பெறத் தகுந்தவனா என்று சிந்தித்து செயற்படு. நீ ஒரு வியாபாரியாகப் போகிறவன். அதற்குத் தேவை சாமர்த்தியம். அத்துடன் நீ கருணையைக் கலந்து, மிக சாமர்த்தியமாக ஏமாறாமல் செயற்படு'' என்றார்.

''குருவே, கருணைக்கும் வியாபார சாமர்த்தியத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' என்று முராரி கேட்க, ''அதை நீ தெரிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது. மருத்துவர் வரதாச்சாரி எனக்கு சில மருந்துகள் தருவதுண்டு. இந்த முறை நீ சென்று அவரிடமிருந்து அந்த மருந்துகளை வாங்கி வா'' என்று சர்மா சொன்னார்.

முராரி தன் குருவின் சொற்படி வரதாச்சாரியிடம் சென்றான். வரதாச் சாரி அவனை சற்று நேரம் காத்திருக்கு மாறு சொல்லிவிட்டு மற்ற நோயாளிகளைகவனிக்கலானார்.

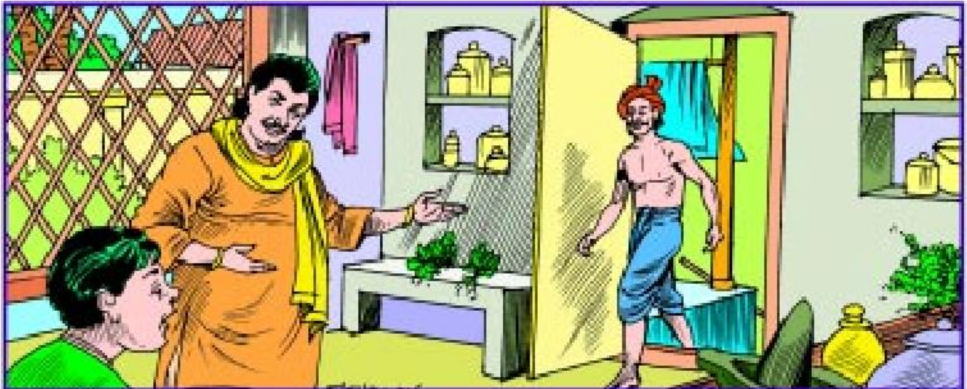
ஒவ்வொரு நோயாளியிடமும் அவர், ''எனக்கு மூலிகைகள் கொண்டு வரும் ஆளின் தந்தை ஒரு கடுமையான மன நோயால் பீடிக்கப் பட்டுள்ளார். தங்கம், பாதரசம் கலந்து அவருக்கு மருந்து தயாரிக்க வேண்டும். அதற்கு செலவாகும். அந்த ஆள் முடமானவன். அவனால் வேலை செய்து சம்பாதிக்க முடியாது. மிகவும் ஏழை. அவனுக்காக நீங்கள் என்னிடம் பணம் கொடுத்தால், அதில் மருந்து தயாரிப்பேன்'' என்றவுடன் பலரும் பணம்

கொடுத்தனர். முடமான அந்த ஆளைக் கண்டு மனம் உருகிப் போன முராரி உடனே, ''மருத்துவரே, என்னுடைய மோதிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்றான்.

நோயாளிகள் அனைவரும் சென்றவுடன், முராரியை அழைத்த வரதாச்சாரி, ''இதோபார் வேடிக் கையை'' என்று கூறி முடமான அந்த ஆளை அழைக்க, அவன் உள்ளே ஓடி வந்தான்.

பலமாகச் சிரித்த வரதாச்சாரி, ''முராரி, முடமானவன் எப்படி ஓடி வந்தான் பார்த்தாயா? அவன் முடவனில்லை. உன்னை சோதிக்க வே, உனது குருவின் யோசனைப்படி இந்த நாடகம் நிகழ்த்தினேன். உன்னுடைய கருணையை ஆதார மாகக் கொண்டு உன்னை எவ்வளவு எளிதாக ஏமாற்ற முடிந்தது என்று பார்த்தாயா?'' என்று முராரியை கேலி செய்தார். தொடர்ந்து, ''என்னுடைய தொழில் நோயாளிகளை குணமாக்கு வது. ஆனால் வெறும் மருந்துகளால் மட்டும் யாவரையும் குணப்படுத்த முடியாது. நோயாளிகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் சாமர்த்தியமாகப் பேசி அவர்களைக் குணப்படுத்து கிறேன். ஒரு தொழிலில் வெற்றி பெற சாமர்த்தியம், இனிய சொல் இவை முக்கியம். இவற்றை நீ இன்று புரிந்து கொண்டிருப்பாய். தவிர பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு என்ற முது மொழிக்கு இணங்க, உன் உதவியைப் பெற விரும்புபவன் அதற்குத் தகுதியானவனா, நல்லவனா, உண்மையில் உதவி தேவையா அல்லது ஏமாற்றுக்காரனா என்பதை தெளிவாக அறிந்து கொண்டு உன் கருணையைக் காட்டு'' என்ற புத்திமதி கூறினார்.

அவர் தந்த மருந்துகளுடன் தன் குருவிடம் திரும்பிய முராரி, ''நன்றி குருவே. நீங்கள் அந்த மருத்துவர் மூலமாக நடத்திய நாடகத்திலிருந்து நான் கற்க வேண்டிய உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டேன்'' என்று வணக்கத்துடன் பதிலுறைத்தான்.

சனீஸ்வரரின் விஜயம்

ஒரு ஏழை விவசாயிக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களை விவசாயி மிகவும் பிரியத்துடன் வளர்த்தான். அவர்களும் வளர்ந்து பெரியவர்களானதும் வயல் வேலைகள் அனைத்திலும் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்தனர். உரிய காலத்தில் தகுந்த பெண்களைத் தேர்ந்தெடுத்து தன் பிள்ளைகளுக்கு விவசாயி திருமணம் செய்து வைத்தான். அனைவரும் கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்தனர். மருமகள் களுடைய ஒப்பந்தப்படி ஒவ்வொரு

நாளும் ஒரு மருமகள் வீட்டிலேயே தங்கி அனைவருக்கும் உணவு தயாரிக்க மற்ற மருமகள் இருவரும் வயல் வெளிக்கு சென்று வந்தனர்.

ஒரு சனிக்கிழமை மூன்றாவது மருமகளின் சமைக்கும் முறையாக அமைந்தது. அவள் சமைக்க ஆரம்பித்த போது, யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டு, அவள் வெளியே வந்தாள். கிழிந்த உடைகளில் ஒரு பிச்சைக்காரன் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் அவளை நோக்கி, ''தாயே எனக்கு உடல் முழுதும் அரிக்கிறது எனக்குத் தேய்த்துக் கொள்ள எண்ணெய் கொடுப்பாயா?'' என்று கேட்டான்.

அவள் உடனே உள்ளே சென்று எண்ணெய் பாத்திரம் எடுத்து வந்து அவனது கைகளில் நல்லெண்ணெய் வார்த்தாள். அதை அவன் உடல் முழுதும் பூசிக் கொண்டான். அவள் அவனைப் பார்த்து ''நீ அருகிலுள்ள குளத்தில் குளித்துவிட்டு வா. உனக்கு சாப்பாடு போடுகிறேன்'' என்று அன்புடன் சொன்னாள்.

பிச்சைக்காரன் குளத்தில் குளித்து விட்டு, வரும் வழியில் இலைகளை பறித்து அவற்றை தைத்து உண் பதற்கான இலையாக மாற்றிக் கொண்டு வந்தான். சிறிய மருமகள்

அன்புடன் பறிமாற, பிச்சைக்காரன் மகிழ்ச்சியுடன் உண்டு விட்டு ''நன்றி தாயே! இவ்வளவு சுவையான உணவு நான் சாப்பிட்டதே இல்லை'' என்று அவளைப் புகழ்ந்து விட்டு, தான் சாப்பிட்ட இலையை அவர்கள் வீட்டுக் கூரையிலேயே செருகிவிட்டுச் சென்று விட்டான். இதை அந்தப் பெண் பார்த்தாள். ஆனால் விரைவிலேயே அதை மறந்து விட்டாள்.

அன்றிரவு குடும்பம் முழுவதும் சாப்பிட அமர்ந்தவுடன், சிறிய மருமகள் பறிமாற அன்று உணவுப் பண்டங்கள் மிகவும் சுவையாய் இருந்ததைக் கண்டு அனைவரும் அவளைப் புகழ்ந்தனர். அடுத்த சனிக்கிழமை, இரண்டாவது மரு மகளின் முறை வந்தது. அவள் சமைக்கத் தொடங்கியதும் அதே பிச்சைக்காரன் அன்றும் வந்தான். ''தாயே, உடல் எங்கும் அரிக்கிறது. கொஞ்சம் எண்ணெய் தாருங்களேன்'' என்று அந்தப் பிச்சைக்காரன் வேண்டியதும், இரண்டாம் மருமகளுக்குக் கோபம் வந்தது. ''பிச்சைக்காரனுக்கு எண்ணெய் வேண்டுமா? சபாஷ். உனக்குத் தருவதற்காக நாங்கள் எண்ணெய் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. போ வெளியே'' என்று விரட்டினாள்.

''சரி, எண்ணெய் இல்லாவிடில் பரவாயில்லை. சாப்பிட ஏதாவது தருகிறீர்களா?'' என்று பிச்சைக்காரன் கேட்க ''நீ இன்னுமா போக வில்லை?'' என்று அழுக்கு நீரை ஜன்னல் மூலம் அவன் மீது வீசினாள்.

''உனக்கு இன்று சாப்பிட ஒன்று மில்லாமல் போகட்டும்'' என்று சாபமிட்டு விட்டுப் பிச்சைக்காரன் சென்று விட்டான்.

அன்றிரவு அனைவரும் சாப்பிட அமர்ந்தவுடன் மருமகள் பறிமாற வேண்டி பாத்திரங்களைத் திறந்தால் அவை அனைத்தும் காலியாக இருந்தன. ஏதோ தவறு நடந்து விட்டது என்று எண்ணி விவசாயி மீண்டும் சமையல் செய்யக் கூறினான். ஆனால் வீட்டில் அரிசி, தானியங்கள் உள்ள பாத்திரங்கள் அனைத்தும் காலியாய்த் தென் பட்டன. விவசாயியின் மகன்கள் கடைக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கி வர, மீண்டும் சமையல் செய்யும் படியாக ஆயிற்று.

அதற்கடுத்த சனிக்கிழமை, மூத்த மருமகளின் முறையாக அமைந்தது. அந்த சனிக்கிழமையும் சொல்லி வைத்தாற்போல், அதே பிச்சைக்காரன் வந்தான். ''தாயே, கொஞ்சம் எண்ணெய் தருவீர்களா?'' என்று

கேட்ட பிச்சைக்காரனைக் கண்டதும் மூத்தவளுக்கு எரிச்சல் உண்டாயிற்று. இவன்தான் சென்ற சனிக்கிழமை தன் வீட்டிலிருந்த சமையல் பதார்த் தங்களைத் திருடிச் சென்றவனோ என்ற சந்தேகமும் உண்டாயிற்று. உடனே அவனை சரமாரியாகத் திட்டி, ''திருட்டுப்பயலே, இங்கிருந்து போ'' என்று அவனை விரட்டினாள்.

அந்தப் பிச்சைக்காரன், ''அம்மா, அநியாயமாக என்னைப் பழி சொல்லாதீர்கள். எனக்குக் கொஞ்சம் எண்ணெயும், உணவும் கொடுத்தால், உங்களை வாழ்த்திவிட்டுப் போவேன்'' என்றான்.

மூத்த மருமகள் தன் கையில் ஒரு கம்பு எடுத்துக் கொண்டு, ''உன் வாழ்த்துகளை குப்பையில் போடு. போகிறாயா இல்லை கம்பால் அடித்துத் துரத்தவா?'' என்று கம்பை ஆட்டினாள்.

''நீ இன்று சமைப்பதை யாரும் சாப்பிட முடியாது'' என்று சாபமிட்டு விட்டு பிச்சைக்காரன் சென்று விட்டான்.

ஏதோ பைத்தியக்காரன் என்று எண்ணி, மருமகள் தன் வேலையை கவனித்தாள். அன்றிரவு அனைவரும் சாப்பிட அமர்ந்தனர். பரிமாற வேண்டி, மூத்த மருமகள் ஒரு பாத்திரத்தைத் திறந்தால் அதில் புழுக்கள் நெளிந்தன. மற்றொரு பாத்திரத்தில் எறும்புகள் மொய்த் திருந்தன. எல்லா உணவு பதார்த்தங் களிலும் பூச்சிகளும், புழுக்களுமாய் நிறைந்திருந்தன.

விவசாயி கவலையில் ஆழ்ந்தான். ''நம்முடைய செயலால் கடவுளின் கோபத்தைத் தூண்டி விட்டிருக்கி றோம். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது? இதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் செய்ய வேண்டும்'' என்று நினைத்துக் கொண்டான். மீண்டும் கடைக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்கி சமைக்க வேண்டி வந்தது.

அடுத்த சனிக்கிழமை மீண்டும் கடைசி மருமகளின் முறை வந்தது. அன்றும் அதே பிச்சைக்காரன் வந்தான். அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்ட மருமகள், ''உனக்கு இன்னுமா அரிப்பு சரியாக வில்லை? கவலைப்படாதே, இன்றும் உனக்கு எண்ணெய் தருகிறேன்'' என்று

சொல்லி எண்ணெய் தந்ததுடன், அவனைக் குளித்துவிட்டு சாப்பிட வருமாறு அழைத்தாள். போனமுறை செய்ததுபோல் அன்றும் ஓர் இலை தயாரித்துக் கொண்டு வந்த பிச்சைக் காரன் வாயிராற உண்டுவிட்டு, ''நீயும் உன் கணவனும் நீடூழி வாழ்க'' என்று வாழ்த்தி விட்டு, முன்போலவே, சாப்பிட்ட இலையை வீட்டுக் கூரையில் செருகி விட்டுச் சென்றான். இதை கவனித்த மருமகள் அன்றும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

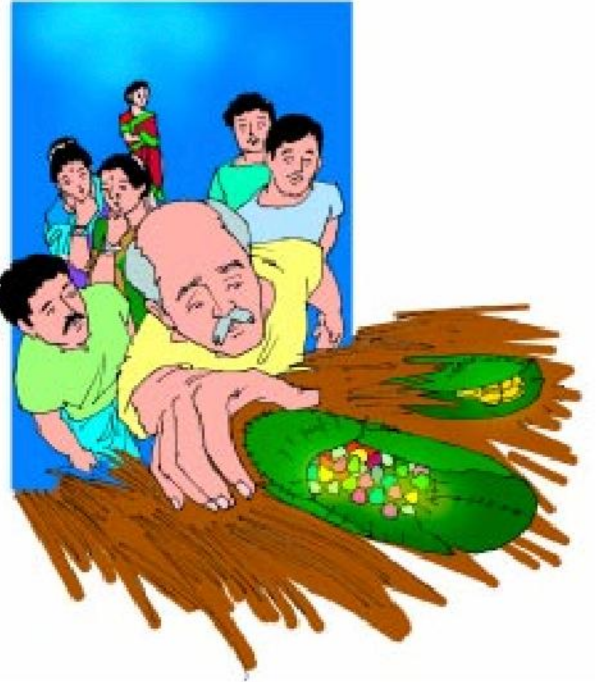
அன்றிரவு உணவு மிகவும் சுவையாக இருந்தது. அதைக் கண்ட விவசாயி, '' என்ன அதிசயம்? ஒரு சனிக்கிழமை சாப்பாடு காணாமற் போனது. அடுத்த சனிக்கிழமை பூச்சியும் புழுவுமாக இருந்தது. இந்த சனிக்கிழமை மிகவும் சுவையாக உள்ளது. கடவுளுக்கு இப்போது நம்மீது கோபமில்லை என்று நினைக்கிறேன்,'' என்றான்.

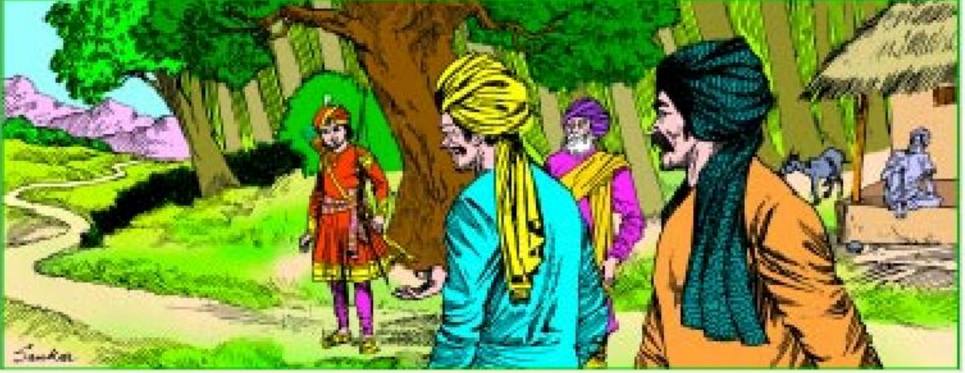
உடனே அந்தப் பிச்சைக்காரனின் ஞாபகம் வந்த கடைசி மருமகள், அவள் வீட்டிலிருந்த இரண்டு சனிக்கிழமைகள் நடந்த விஷயங் களைக் கூறினாள். சாப்பிட்ட இலை களை அவன் வீட்டுக் கூரையில் செருகியதையும் நினைவு கூர்ந்தாள்.

உடனே விவசாயி அந்த இலைகள் இன்றும் இருக்கின்றனவா என்று பார்க்கச் சென்றான். அவை இன்னும் அங்கேயே இருந்தன. ஓரிலையை மெதுவாக இழுத்துப் பார்த்தால், அதிக நவரத்தின கற்கள் இருந்தன. மற்றோர் இலையை இழுத்துப் பார்க்க, அதில் தங்க நாணயங்கள் இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு அனை வரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். அப்போது மற்ற இரு மருமகள் களுக்கும் தான் செய்தது நினைவுக்கு வர, அதை வெட்கத்துடனும் வருத்தத் துடனும் எடுத்துரைத்தனர்.

யாவற்றையும் செவிமடுத்துக் கேட்ட விவசாயி, ''எனக்குப் புரிந்து விட்டது. பிச்சைக்காரன் உருவத்தில் வந்தது வேறு யாருமில்லை. சாட்சாத் சனீஸ்வர பகவான்தான். அவர் நம்மீது மகிழ்ச்சி அடைந்து, அளவற்ற செல்வத்தை கொடுத்திருக்கிறார்'' என்றான்.

இந்த நிகழ்ச்சி கிராமத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிய, அன்று முதல் சனிக்கிழமைகளில் சனி பகவானுக்கு எண்ணெய் அளித்து வழிபடத் துவங்கினார்.

பஞ்சாயுதன்

பிரம்மதத்தன் காசியை ஆண்ட காலத்தில் போதிசத்வர் அரச குமாரனாகப் பிறந்தார். அவரது பெயர் சூட்டு விழாவின் போது பல நாடுகளிலிருந்தும் சோதிடர்களும் அறிஞர்களும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் மன்னனிடம் ''அரசே! இந்தச் சிறுவனின் ஜாதகம் மிகமிகச் சிறந்தது. இவன் ஐந்து வித ஆயுதங்களைக் கொண்டு உலகம் முழுவதையுமே வென்று பராக்கிரமசாலியாகத் திகழ்வான்'' எனக் கூறி அக்குழந்தைக்கு பஞ்சாயுதன் என்ற பெயரையும் சூட்டினார்கள்.

சில வருடங்களாயின. அரசன் பஞ்சாயுதனைப் படிக்க வைக்க தட்சசீலத்திற்கு அனுப்பினான். அந்நாட்களில் அது சிறந்த கல்விக் கூடமாக இருந்தது. பல பண்டித மேதைகள் அங்கு இருந்தனர். பஞ்சாயுதனும் அங்குபோய் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்றான்.

குருகுலத் தலைமை ஆசிரியர் பஞ்சாயுதனின் கல்வி முடிந்ததும் சிறப்பு மிக்க ஐந்து ஆயுதங்களை அவனுக்கு அளித்து ஆசி கூறி அனுப்பினார். பஞ்சாயுதனும் காசிக்குக் கிளம்பினான்.

வழியில் அடர்ந்த காடு ஒன்றை அவன் கடந்து செல்ல வேண்டி இருந்தது. அக்காட்டில் அவனைக் கண்ட சில முனிவர்கள் ''நீயோ சிறுவனாக இருக்கிறாய். இந்தக் காட்டில் ரோமாஞ்சன் என்ற பயங்கர ராட்சஸன் இருக்கிறான். அவன் கண்ணில் நீ பட்டால் உன்னைக் கொன்று தின்று விடுவான். எனவே நீ வேறு வழியில் செல்'' என்று கூறினார்கள். பஞ்சாயுதனோ அதனால் சற்றும் பயப்படாமல் அதே வழியில் சென்றான். வழியில் அவன் பனைமர உயரமுள்ள ரோமாஞ்சன் என்ற ராட்சஸனைக் கண்டான். அவன் பார்க்க பயங்கரமாக பெரிய

தலையுடனும் அனல் கக்கும் கண்களுடனும் இருந்தான். உடல் முழுவதும் கரடி போல அடர்ந்த ரோமம் வளர்ந்திருந்தது.

ராட்சஸன் பஞ்சாயுதனை வழி மறித்து ''யாரடா நீ! நில். எங்கே போகிறாய்? உன்னை அப்படியே விழுங்கப் போகிறேன்'' என்று உரக்கக் கூவினான். பஞ்சாயுதன் சற்றும் பயப்படாமல் ''அப்பா ராட்சஸனே! நீ இருப்பது தெரிந்து தான் இந்த வழியே வந்தேன். என்னை உன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. பேசாமல் போய்விடு'' என்று கூறி ஒரு அம்பை ராட்சஸன் மீது எய்தான்.

ஆனால் அந்த அம்பு ராட்சஸனை காயப் படுத்தவில்லை. அதனால் பஞ்சாயுதன் அம்புகளை அடுத்தடுத்து எய்து கொண்டே இருந்தான். அப்போதும் ராட்சஸனை அவை ஒன்றும் செய்யவில்லை. முடிவில் விஷம் தோய்ந்த அம்பை அவன் ராட்சஸன் மீது விடுத்தான். அதுவும் பயனற்றுப் போயிற்று.

ராட்சஸன் பயங்கரமாகக் கத்திய வாறே பஞ்சாயுதன் மீது, பாய்ந்தான். பஞ்சாயுதன் தன் வாளால் அவனைத் தாக்கினான். அப்போதும் அவன் அடங்கவில்லை.

ராட்சஸன் பலமாகச் சிரித்து ''பயலே! நீ விடாது என்னைத் தாக்க முயல்வதைப் பார்த்தால் நீ எல்லாரையும் போல அல்ல என்று நன்கு தெரிகிறது. மிகவும் பலமுள்ள என்னையே துணிந்து எதிர்த்து நிற்கிறாய். என்னைப் பார்த்தால் எல்லோரும் பயப்படுவார்களே. உனக்கு அப்படி பயமே ஏற்பட வில்லையா?'' என்று கேட்டான்.

பஞ்சாயுதனும் ''பயமா? பிறந்தால் என்றாவது இறக்கத் தானே வேண்டும்? என் உடலில் அபூர்வ

சக்தி வாய்ந்த வாள் உள்ளது. அதுதான் அறிவு என்பது. என்னை நீ விழுங்க முயன்றால் அது உன்னை அழித்து விடும்'' என்றான். ராட்சஸன் சற்று யோசித்து விட்டு ''நீ சொல்வது உண்மையா? அப்படியானால் உன் போன்ற சக்தி வாய்ந்தவனை நான் விழுங்கினால் ஜீரணிப்பது மிகவும் கஷ்டமே. எனவே உன்னை விட்டு விடுகிறேன். நீ உன் வழியே போ'' என்றான்.

பஞ்சாயுதனாக அவதரித்த போதிசத்வர் ராட்சஸனை ஆசீர் வதித்து ''என்னை விட்டு விட்டாயா? ரொம்ப சரி. ஆனால் உன் விஷயம் என்ன? இப்படியே கெட்ட வழியில் தான் போய்க் கொண்டே இருக்கப் போகிறாயா? அஞ்ஞானம் என்ற இருளில் இருக்கிறாயே. நீ திருந்தி விடு. பிறரைத் துன்புறுத்தாதே நல்லறிவு பெற்று நற்செயல்களையே புரி'' என்றார்.

ராட்சஸன் அவரது ஒளி மிகுந்த உருவத்தாலும், பேச்சாலும் அடங்கி ஒடுங்கிக் கை கூப்பி ''ஐயா மகானு பாவரே! நான் நல்லறிவு பெற என்ன செய்ய வேண்டும்?'' என்று பணி வுடன் கேட்டான்.

போதிசத்வரும் ''நீ இக்காட்டு வழியே வருபவர்களைக் கொன்று தின்று பாரமாக்கிக் கொள்கிறாய். அப்படி பாவம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நீ இந்த மாதிரி ராட்சஸனாகத்தான் பிறந்து உழல்வாய். இதனால் உனக்கு என்றுமே நற்கதி கிட்டாது. நீ உயர்ந்த மானிடப் பிறவி அடைய வேண்டு மானால் இப்படிப் பாவச் செயல் களைப் புரியாதே'' என்று அறிவுரை களைக் கூறினார்.

அவர் கூறிய ஐந்து நெறிகளைக் கேட்ட ரோமாஞ்சனின் மனம் மாறியது. அன்று முதல் கொடிய பாவச் செயல்கள் புரிவதை விட்டு விட்டான். அது மட்டுமல்ல அவ் வழியே வரும் வழிப்போக்கர்களை உபசரித்து உணவளித்து நற்பெயர் பெற்றான். இப்படியாக பயங்கரக் கொள்ளைக்காரனாக இருந்த ரோமாஞ்சனை போதிசத்வர் தம் அறிவுரையால் நல்லவனாகத் திருத்தி விட்டார். ரோமாஞ்சனும் தன் கெட்ட செயல்களை விட்டு நல்லவனான்.

மிகிவீ ஸ

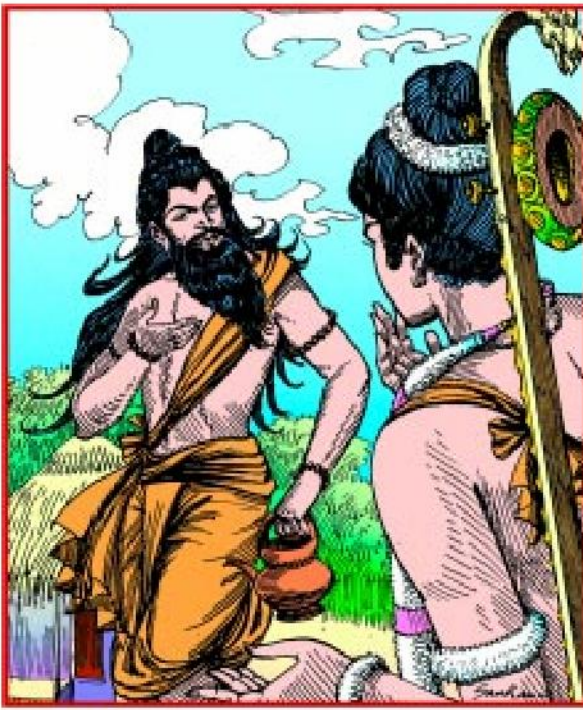
ஸ்ரீமதியின் சுயம்வரத்திற்குப் பல நாட்டு மன்னர்களும் மூவுலகப் பிரமுகர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். விஷ்ணுவின் உருவில் நாரதர் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்ததும் அங்கிருந்த யாவரும் கைதட்டி கேலியாகச் சிரித்தார்கள். அதற்குக் காரணம் அவரது முகம் குரங்கினுடையது போல இருந்தது தான். அதை அறிந்த நாரதர் அவமானத்தால் வெட்கிக் குன்றிப் போனார்.

ஸ்ரீமதி மகாவிஷ்ணுவை தியானிக்கவே அவர் அவள் முன் தோன்றினார். அவர் கழுத்தில் மாலையை போட்டு அவரை மணந்து கொண்டு அவள் அவருடன் வைகுண்ட லோகத்திற்குச் சென்றாள்.

அது கண்டு நாரதர் எரிச்சல் அடைந்து தன்னோடு பர்வதரையும் சேர்த்துக் கொண்டு அம்பரீஷனைக் கடிந்து கொண்டார். அப்போது விஷ்ணு சக்கரம் வந்து அவர்கள் இருவரையும் விரட்டியது. இருவரும் வைகுண்டத்திற்கே ஓடினார்கள்.

அங்கு ஸ்ரீமதி மகாவிஷ்ணுவுடன் இருப்பது கண்டு மேலும் ஆத்திரம் அடைந்த நாரதர் விஷ்ணுவைப் பார்த்து ''நீ உன் மனைவி ஸ்ரீமதியை இழந்து கண்ணீர் வடிப்பாய். என்னைக் குரங்காக்கியதால் உன் நண்பர்களும் குருங்குகளாகத்தான் இருப்பார்கள்'' என்று சாபம் கொடுத்தார்.

அது கேட்டு விஷ்ணு புன்னகை புரிந்தார். ஸ்ரீமதி தன் உண்மை உருவான லட்சுமிதேவியின் உருவில் காட்சி அளித்தாள். அப்போது அந்த இருவரின் மாயை அகன்றது.

நாரதரும் பர்வதரும் விஷ்ணுவின் கால்களில் விழுந்து வணங்கித் தம்மை மன்னிக்கும்படி வேண்டி னார்கள்.

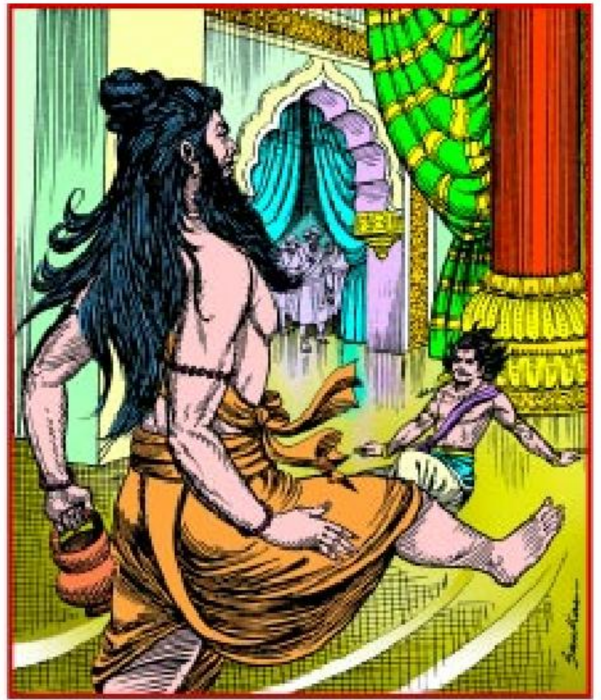
விஷ்ணுவும் ''நாரதா! நீ சபித்தது கூட நான் மனதில் எண்ணிய விதமாகத்தான். நான் ராமாவதாரம் எடுக்கும்போது இப்படித் தான் நடக்கும். அப்போது இந்த ஸ்ரீமதி யான லட்சுமி சீதையாகப் பிறந்து என் மனைவியாவாள். அவளை இராவணன் கவர்ந்து செல்வான். அவளை மீட்க நான் போகும் போது எனக்குத் துணைபுரிய வானரப் படைதான் என்னோடு வரும். எனவே உன் சாபம் நல்லதே. அது உலகின் நன்மைக்காகத்தான்'' என்றார். அப்போது முதல் அம்பரீஷனைக் காக்க அவன் பக்கத்தில் விஷ்ணு சக்கராயுதம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. துர்வாசர் மாபெரும் தவயோகி. ஆனால் முன் கோபக்காரர். ஒரு நாள் அவர் தம் ஆசிரமத்திலிருந்து கிளம்பிச் சென்ற போது வழியில் விஷ்ணுவின் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த நாரதரைக் கண்டார்.

துர்வாசர் அப்போது 'நாரதா! இன்று என்ன கலகம் செய்யப் போகிறீர்?'' என்று கேட்டார். நாரதரும் அவரை வணங்கி ''நான் பக்திப் பரவசமாகி விஷ்ணுவின் நாம சங்கீர்த்தனமே செய்து வந்தேன். பக்திமானான அம்பரீஷனைப் பார்க்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்'' என்றார்.

''அடேயப்பா! நீங்கள் போய் பார்க்கும் அளவிற்கு அந்த அம்பரீஷன் உயர்ந்த பக்திமானா?'' என அவர் கேட்டார். நாரதரும் ''ஆமாம் மகரிஷியே! விஷ்ணுவின் பரமபக்தர். ஏகாதசி விரதத்தை கொஞ்சமும் தவறாமல் கடைப் பிடிப்பவர்'' என்றார்.

துர்வாசரும் ''ஓ! மகாதபஸ்வியான என்னைவிட அவர் மேலானவரா? தவசக்தியை விட விஷ்ணு பக்திதான் உயர்ந்ததா?'' என்று சற்று கோபத் தோடு கேட்டார். அப்போது நாரதரும் ''இதை நான் சொல்வானேன்? நீங்களே அம்பரீஷனை நேரில் கண்டால் உண்மை விளங்கும்'' என்று கூறி விட்டுச் சென்றார்.

நாரதர் கூறியது துர்வாசர் மனதைத் துளைத்தது. அவர் உடனே அம்பரீஷன் ஏகாதசி விரதத்தை முடித்து துவாதசி பாரணைக்காகக்

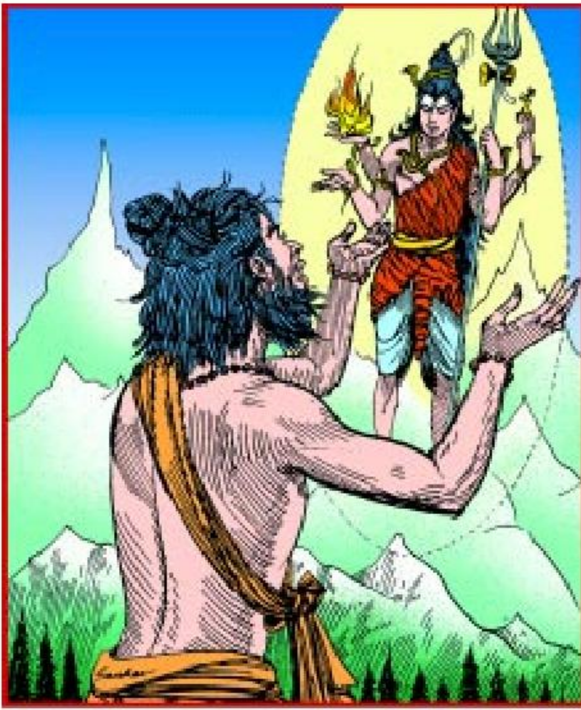

காத்துக் கொண்டிருந்தான். யாராவது சாப்பிட வருவார்களா எனப் பார்த்த போது துர்வாச முனிவர் வந்தது கண்டு மகிழ்ந்து அவரை வணங்கி தன் துவாதசி பாரணையில் உணவு உண்ண வேண்டும் என வேண்டினான். அவரும் தான் நதியில் நீராடி விட்டு வருவதாகக் கூறி விட்டுப் போனார். ஆனால் வெகு நேரமாகியும் அவர் வரவில்லை. துவாதசி திதி கழிந்து தன் விரதத்திற்கு முறிவு ஏற்படப் போகிறதோ என அம்பரீஷன் பயந்தான்.

அப்போது பண்டிதர்களும் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களும் அம்பரீஷனிடம் ''நீங்கள் விரதபங்கம் ஏற்படாதிருக்க கொஞ்சம் நீரை உள்ளங்கையில் விட்டுக் குடியுங்கள். அதனால் விரதம் முடிந்தது போலாகும். துர்வாசர் வந்து சாப்பிட்ட பின் நீங்கள் சாப்பிடலாம்'' என்றனர். அம்பரீஷனும் அவ்வாறே செய்தான்.

துவாதசி கழிந்து திரியோதசி வந்த பிறகே துர்வாசர் நதியிலிருந்து வந்தார். அவர் கோபத்தோடு தன் சடை முடிகளை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ''அடே நீசனே! விஷ்ணுவின் பரம பக்தன் என்ற மமதையில் எனக்கு மரியாதை செய்வதில் குறை வைத்தாயா? என்னை துவாதசி பாரணையில் உணவு உண்ணக் கூப்பிட்டு விட்டு எப்படி நீ விரதத்தை முடிக்கலாம்? இப்படிச் செய்ய உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்? மும்மூர்த்திகளே எனக்கு பயப்படும் போது நீ எம்மாத்திரம்? பிடி சாபத்தை!'' எனக் கோபத்தோடு பொரிந்து தள்ளினார்.

அம்பரீஷன் அவரது பாதங்களில் விழுந்து ''தவசிரேஷ்டரே! என் விரதத்திற்கு முறிவு ஏற்படக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான் ஜலத்தை ஆசமனம் செய்தேன். உணவாக எதனையும் தங்களுக்கு அளிப்பதற்கு முன் சாப்பிடவில்லை. மேலும் துவாதசி திதி கழிவதற்குள் தாங்கள் வந்து சாப்பிட்டாலே துவாதசி பாரணை பலன் கிடைக்கும் என்றும் நீங்கள் வரத்தாமதம் ஆனதால் ஜலத்தை ஆசமனம் செய்து விரதத்தை முடிப்பதில் தவறு இல்லை என்றும் பண்டிதர்களும் ஞானிகளும் கூறினார்கள். எனவே அவ்வாறு செய்து விரதத்தை முடித்தேன்.

அதற்காக மன்னிப்பும் கோருகிறேன்'' என்று பணிவுடனே வேண்டினான்.

துர்வாசரோ அம்பரீஷனின் தலையைத் தன் காலால் உதைத்து ''தவசக்தி உயர்ந்ததா அல்லது உன் பக்தி உயர்ந்ததா என்பதைப் பார்த்து விடலாம்'' எனக் கூறித் தன் சடைகளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கினார்.

அவரது தவசக்தி எல்லாம் அவரது தலைச்சடை முடிகளில் தான் பரவி இருந்தது. அவர் தன் ஒரு சடையைப் பிடித்துத் தன் யோகத் தடியால் ஒரு தட்டு தட்டினார். அனல் பொறிகளை கக்கியது. கரும் புகையும் வந்து ஆகாயத்தில் பரவியது. அப்புகை மண்டலத்தில் கிருத்தியை என்ற மாபெரும் பூதம் தோன்றியது.

துர்வாசர் அதனிடம் ''தான் மாபெரும் பக்திமான் என்று கர்வம் கொண்டுள்ள இந்த அம்பரீஷனை நீ ஒழித்து விடு'' எனக் கட்டளை இட்டார். அதுவும்அப்படியே செய்வ தாக துர்வாசரிடம் கூறி விட்டு வணங்கி விட்டுச் சென்றது.

அது இடி போல கர்ஜித்துக் கொண்டு அம்பரீஷனைத் தாக்க வந்தது. அப்போது அவனைக் காத்து வந்த விஷ்ணு சக்கரம் நெருப்புப் பொறி பறக்கச் சுழன்று வந்து கிருத்தியைத் துண்டு துண்டாக வெட்டித் தள்ளியது. அது கண்டு துர்வாசர் திகைத்துப போனார்.

அந்த சக்கரம் அத்தோடு நில்லாமல் துர்வாசரைத் தாக்க வந்தது. துர்வாசர் தனது மற்றொரு சடையைத் தட்டி விட்டார். அந்த சடையும் நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டு கிளம்பியது. விஷ்ணு சக்கரம் அதனையும் அழித்தது.

துர்வாசர் மேலும் ஒரு சடையை எடுத்துத் தட்டி ஏவினார். அது ஆகாயத்தை இருட்டடையச் செய்தது. ஆனால் விஷ்ணு சக்கரம் அதனைத் தாக்கி இருளைப் போக்கியது. இப்படியாக துர்வாசரின் ஒவ்வொரு சடையாக அழிந்து அவர் தலை மொட்டையாகியது.

தம் சக்தியை இழந்த அவர் ஓட விஷ்ணு சக்கரம் அவரைத் துரத்தியது. அவர் பிரம்மாவிடம் போகவே அவர் ''என்னால் காக்க முடியாது'' என்றார். உடனே துர்வாசர் கைலாசத்திற்குப் போய் சிவபிரானைக் கண்டார். அவரும் ''நீ விஷ்ணுவிடமே போ. அவர் தான் தன் சக்கராயுதத்தைத் திரும்பப் பெற முடியும்'' என்று கூறி

அனுப்பினார். இவ்வாறு பிரம்மாவும் சிவனும் உதவ இயலாது எனக் கூறி விடவே வேறு வழி இல்லாமல் துர்வாசர் வைகுண்ட லோகத்திற்கே போய் விஷ்ணுவிடம் கூறி சக்ரா யுதத்தின் தொல்லையிலிருந்து விடு படுவது எனத் தீர்மானித்தார்.

துர்வாசர் வைகுண்டத்திற்குப் போய் விஷ்ணுவைக் கண்டார். விஷ்ணுவோ ''நான் என் சக்க ராயுதத்தை அம்பரீஷனைக் காக்க அனுப்பி விட்டேன். அதனால் நீ அம்பரீஷனிடமே சரண் புகுந்தால் தப்பலாம்'' எனக் கூறி அனுப்பினார்.

என்ன செய்வார் துர்வாசர்? வேறு வழியின்றி தலை குனிந்து கொண்டு கர்வம் குலைந்து போய் அம்பரீஷனை அணுகி அவரது காலில் விழப் போனார். அம்பரீஷனும் அவரைப் பற்றித் தூக்கினான். விஷ்ணு சக்கரத்தை நிறுத்தினான். தவசக்தியை விட பகவானின் பக்தியே உயர்ந்தது என்பதை துர்வாசரே ஒப்புக் கொண்டு அங்கிருந்து சென்றார். அம்பரீஷன் விஷ்ணு பக்தர்களில் ஒருவனாகச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றான்.

சூரிய வம்சத்து மன்னர்களில் காதி பிரபலமானவன். இவனுடைய மகனே விசுவாமித்திரர். இவர் கிருதாஸ்வரிடம் வில்வித்தை கற்றார். அவர் ஆட்சிக்கு வந்ததும் ஒரு நாள் தன் படைகளோடு வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தார். வசிஷ்டரும் தம்மிடமிருந்த காம தேனுவின் உதவியால் விசுவாமித்தி ரருக்கும் அவரது படைகளுக்கும்

அறுசுவை உணவை அளித்தார். விசுவாமித்திரர் காமதேனுவை தனக்குக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டார். வசிஷ்டர் கொடுக்க முடியாதென மறுக்கவே அவர் பலவந்தமாக அதனைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனார். வசிஷ்டர் தம் தவ வலிமையால் பல வீரர்களை சிருஷ்டித்து விசுவாமித்திரரின் படையைச் சிதற அடித்து விரட்டினார். காமதேனுவையும் விசுவாமித்திரர் இடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டார்.

படை பலத்தை விட தவ வலிமையே வலுவானது எனக் கண்ட விசுவாமித்திரர் தானும் தவம் செய்து வசிஷ்டரைப் போலாக இமய மலைக்குச் சென்றார். அவர் கடுந்தவம் புரிந்ததோடு மட்டு மல்லாமல் வசிஷ்டர் வாயாலேயே பிரம்மரிஷி என்ற பட்டமும் பெற்றார். அது முதல் விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டருடன் எதற்கும் போட்டி போடலானார்.

ராவணனும் அவனது அரக்கர் களும் எங்கும் திரிந்து யாகங்களை அழித்தும் யாகம் செய்பவர்களைத் துன்புறுத்தியும் வந்தார்கள். விசுவா மித்திரர் ஒரு யாகம் செய்ய எண்ணி இமயமலைப் பகுதியில்உள்ள தமது சித்தாசிரமத்தில் யோக நிஷ்டையில் அமர்ந்தார்.

அப்போது அவருக்கு விஷ்ணு சூரிய வம்சத்தில் இராமராகப் பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. உலகைக் காக்க அவதரித்த இராமருக்கு வசிஷ்டர் போதிக்கும் கல்வியோடு அஸ்திரசஸ்திர, வில் வித்தைகளைக் கற்றுக் கொடுத்தாலே அந்த வேலை செவ்வனே முடியும் என விசுவாமித்திரர் நினைத்தார். அத்தகைய பயிற்சியைத் தம்மால் தான் அளிக்க முடியும் என்றும் வசிஷ்டரால் முடியாது எனவும் கண்டார்.

தான் செய்யப் போகும் யாகத்தைக் காக்க இராமரை அழைத்து வந்து அவருக்குத் தனக்குத் தெரிந்த வித்தைகளை எல்லாம் கற்றுக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென நினைத்து அவர் அயோத்திக்குச் சென்றார்.

ஆவிகளின் வஞ்சம்

கொரிய நாட்டில் ஒரு சிற்றூரில் ஒரு பணக்கார தம்பதிகளுக்கு ஜின் ஹோ என்ற பெயரில் ஒரே ஒரு மகன் இருந்தான். அவனைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக அவர்கள் வான் கியூன் என்ற வயதான ஒரு வேலைக்காரனை நியமித்திருந்தனர். வான் கியூன் கதைகள் சொல்வதில் கெட்டிக்காரன். சொல்வதற்கு ஏராளமான கதைகளும் அவன் வசம் இருந்தன. பயங்கர விஷப்பாம்புகள் பற்றிய கதை, கொடிய புலிகளின் கதை, வீரதீரச் செயல்கள் புரியும் கதாநாயகர்கள், இன்னும் பல மாயாஜாலக் கதைகள் என்று பலவகையான கதைகளைக் கூறி அந்தச் சிறுவனை மகிழ்விப்பான்.

வான் கியூன் சொல்லும் கதைகளில் விசித்திரமான ஒரு விஷயம் இருந்தது. ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒரு ஆவி இருப்பது வழக்கம். ஜின் ஹோவுக்கு அந்தக் கதைகளை தான் மட்டுமே கேட்க விருப்பம். தன் நண்பர்களுக்குக்கூட வான் கியூன் அந்தக் கதைகளைத் திருப்பிச் சொல்ல அனுமதிக்க மாட்டான். அவ்வாறு ஒரு கதையை வேறு யாருக்காவது சொல்லாதவரை, பைக்கு உள்ளே அகப்பட்டிருந்த ஆவி வெளியில் வர முடியாது.

ஒவ்வோர் இரவிலும் உறங்கு வதற்கு முன் ஜின் ஹோ வான் கியூனிடம் கதை கேட்பது வழக்கம். வான் கியூன் தன்னிடத்தில் ஒரு பெரிய தோல் பையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கதை சொல்வான். அந்தப் பையின் வாய்ப்புறம் சற்றே திறந்திருக்கும். ஒவ்வொரு கதை முடிவிலும் அந்தக் கதையின் ஆவி அந்தப் பைக்குள் நுழையும். கதை முடிந்தவுடன் வான் கியூன் பையின் வாயை மூடியதும், அந்த ஆவி உள்ளேயே அகப்பட்டுக் கொள்ளும். பைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட ஆவிகள் வேறு யாரிட மாவது கதையை சொன்னால்தான் வெளிவரும். வான்கியூன் பையை சுவரில் தொங்க விடுவதற்குமுன்

நன்கு இறுக கட்டி விடுவான். இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் கதைகள் சொல்லச் சொல்ல, ஏராளமான ஆவிகள் அந்தப் பைக்குள் முடங்கிப் போயின. ஜின் ஹோவின் விருப்பப் படி, வேறு யாருக்கும் அந்தக் கதை களை வான் கியூன் சொல்லாததால், உள்ளே சிக்கிய ஆவிகள் தவித்தன. உள்ளே சிக்கித் திணரிக் கொண்டு இருந்த ஆவிகளின் முனகல் சத்தங்கள் அவர்கள் காதில் விழவேயில்லை.

சிறுவனாயிருந்த ஜின் ஹோ வளர்ந்து மணப்பருவத்தை எய்தி னான். ஜின் ஹோவின் பெற்றோர்கள் தங்கள் மகனுக்காக ஒரு மணப் பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்து அவன் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தனர். மின் ஜீ என்ற அந்தப் பெண் ஒரு பணக்கார வியாபாரியின் மகள். திருமண தினத்தன்று அதி காலையிலேயே ஜின் ஹோ தன் பெற்றோர்களுடன் மணப்பெண் வீட்டுக்குச் செல்லத் தயாரானான். அவன் செல்வதற்காக ஒரு குதிரையும் வரவழைக்கப்பட்டது. வான் கியூன் திருமண நிகழ்ச்சிக்காக எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் வண்டியில் ஏற்றப்பட்டு விட்டனவா, ஏதாவது விட்டுப் போயிற்றா என்று வீட்டின் அறைகளை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவ்வாறு ஓர் அறையை அவன் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கையில், யாருமில்லாத அந்த அறையில் ஏதோ பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டுத் திகைத் தான். அந்த பேச்சு ஒலி தன் தோல் பையிலிருந்து வருகிறது என்று தெரிந்ததும் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தான். உள்ளே யார் பேசுவது என்று பையின் அருகே காதை வைத்து வான் கியூன் உன்னிப்பாக கவனித்தான்.

பையினுள் ஓர் ஆவி கூறியது, ''ஜின் ஹோவுக்கு இன்று திருமணம் நாம் அனைவரும் இந்தப் பையில் அகப்பட்டுத் திணறுவதற்குக் காரண மான அவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும்.'' ''ஆனால் எப்படி பழி வாங்குவது?'' என்று மற்றொரு ஆவி கேட்டது.

''என்னால் முடியும். நான் விஷக்கிணறு என்ற கதையின் ஆவி. ஜின் ஹோ செல்லும் வழியில் உள்ள கிணற்றில் நஞ்சு கலப்பேன். தாகத்திற்கு அந்தக் கிணற்றிலிருந்து நீர் எடுத்துக் குடிப்பான் ஜின் ஹோ.

அதன் பிறகு ஹா! ஹா! ஹா!''

''நான் விஷ திராட்சை கதையின் ஆவி. அவன் ஒருக்கால் தண்ணீர் குடிக்கா விட்டால், அவன் செல்லும் வழியில் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் விஷம் கலந்த திராட்சைகள் கிளை யில் தொங்குமாறு செய்வேன். ஜின் ஹோ அவற்றை உண்ண... ஹா! ஹா! ஹா!''

''நான் விஷ ஊசிக் கதையின் ஆவி. அப்படியும் ஜின்ஹோ உயிர் தப்பினால், மணமகள் வீட்டில் அவன் குதிரையிலிருந்து இறங்கும் சமயம் கம்பளம் விரித்து அதில் நடக்கச் சொல்வார்கள். அந்தக் கம்பளத்தில் மறைந்து இருக்கும் விஷ ஊசிமேல் ஜின் ஹோ கால் வைத்தால் ஹா! ஹா! ஹா!''

''நான் வீரியன் பாம்புக் கதையின் ஆவி. மணமகள் வீட்டு மெத்தையில் வீரியன் பாம்பிருக்கும். இரவில் அதன் மேல் ஜின் ஹோ படுத்து உறங்கும் போது ஹா! ஹா! ஹா!''

இவ்வாறு ஆவிகளின் வஞ்சம் தீர்க்கும் கோஷங்களைக் கேட்டதும், வான் கியூன் பெருத்த அதிர்ச்சி அடைந்தான். உடனே வாயிலுக்கு ஓடி, ஜின் ஹோ செல்லும் குதிரை யில் தானும் அமர்ந்து செல்ல அனுமதிக் கேட்டான். அவன் தந்தையும் அனுமதிக்க வான் கியூனும் ஜின் ஹோவுடன் ஏறிக் கொண்டான். தான் வளர்த்த பிள்ளையான ஜின் ஹோவைக் காப்பாற்றவே இவ்வாறு செய்தது வான் கியூனுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பாதி தூரம் சென்றவுடன், ஆவிகள் பேசிக்கொண்டதுபோல் செல்லும் வழியில் ஒரு கிணறு இருந்தது. ''மிகவும் தாகமாயிருக்கிறது. இந்தக் கிணற்றில் கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்துக் குடிப்போம்'' என்று எதிர் பார்த்தபடியே ஜின் ஹோ கேட்க, வான் கியூன் அவசரமாக ''சின்ன எஜமான், தண்ணீர் கொண்டு வர நேரமாகலாம். தண்ணீர்க்காகக் காத்திருந்து இந்த வெயிலில் வியர்வையினால் உங்கள் திருமண ஆடையில் கரை பட்டுவிடும். அதனால் வேண்டாம் வாருங்கள் செல்லலாம்'' என்று தடுத்து விட்டான்.

இன்னும் சற்று தூரம் சென்ற வுடன், ஒரு திராட்சைக் கொடியில் கொத்துக் கொத்தாக பழங்கள் கைக் கெட்டும் தூரத்தில் இருந்தன. அவற்றைக் கண்ட ஜின் ஹோ, ''வான்

கியூன் அதோபார் திராட்சைப் பழங்கள்! அவற்றைப் பறித்துத் தின்றால், இந்த வெயிலுக்கு நன்றாக இருக்கும்'' என்றான் மறுபடியும் வான் கியூன், ''சின்ன எஜமான். பெரிய இடத்துப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்யப் போகிறீர்கள். வழியிலுள்ள பழங்களையெல்லாம் பறித்துத் தின்றால் தங்கள் கௌரவம் என்ன ஆவது?'' என்று கூறித் தடுத்து விட்டான்.

திருமண கோஷ்டி இவ்வாறு சென்று இறுதியில் மணப்பெண் வீட்டை அடைந்தது. பெண் வீட்டினர் மாப்பிள்ளை வீட்டினரை வரவேற்றபின், மாப்பிள்ளை குதிரையிலிருந்து இறங்கிக் காலைத் தரையில் வைக்கும் இடத்தில் கம்பளம் விரித்தனர். வான் கியூன் உடனே, ''இதென்ன பட்டுக் கம்பளம் விரிக்கிறீர்கள்? எங்கள் பிள்ளை இந்த வழுவழுப்பான பட்டில் கால் வைத்தால் கால் வழுக்கும். மரப்பலகை போடுங்கள் போதும்'' என்றான். வான் கியூன் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறான் அன்று அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் ஆச்சரியப் பட்டனர்.

பிறகு திருமணம் நன்கு கோலா கலமாக முடிந்து அனைவரும் விருந்துண்டனர். இரவு விருந்திற்குப் பின்னர் ஜின் ஹோவும் மணப்பெண் மின் ஜீயும் தங்களுக்கான அறையில் உறங்கச் சென்றனர். அவர்களைத் தள்ளிக் கொண்டு வான் கியூன் அவசர மாக அவர்களுக்கு முன்னால் அந்த அறையில் ஒரு கத்தியுடன் ஓடினான். படுக்கை விரிப்பைத் தூக்கிப் பார்த்ததில், அடியில் ஒளிந்திருந்த வீரியன் பாம்பு தென்பட உடனே அதைக் கொன்று விட்டான்.

அளவு கடந்த அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்த அனை வருக்கும் ஆரம்பத்திலிருந்து வான் கியூன் எல்லாவற்றையும் விளக்கி னான். ஜின் ஹோவின் உயிரை சமயோசிதமாகக் காத்த வான் கியூனை அனைவரும் பாராட்டினர்.

தன் ஊருக்கு மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு ஜின் ஹோ திரும்பினான். இந்தப் பையிலுள்ள ஆவிகளை என்ன செய்வது என்று வான் கியூனை கேட்க, அதற்கு அவன் மனைவி மின் ஜீயே, ''ஜின் ஹோ! நீ இதுவரை வான் கியூனிடம் கேட்ட அத்தனை கதைகளையும் எனக்கு தினமும் ஒன்றாகச் சொல் இந்த ஆவிகள் ஒவ்வொன்றாக வெளியில் சென்று விடும்'' என்று கூறி பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்தாள்.

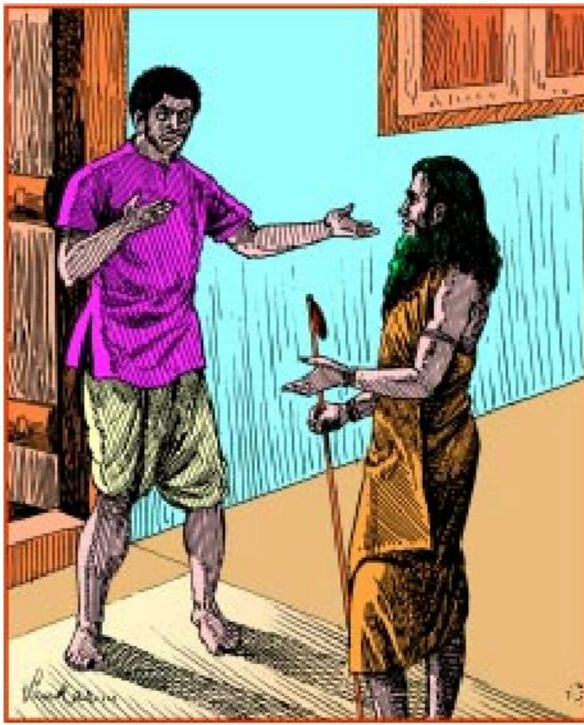
கடன் தீர்ந்தது

ஒரு கிராமத்தில் ரங்கநாதன் என்ற கருமி இருந்தான். நிறையப் பணம் இருந்தும் அதை கொஞ்சம் கூட செலவு செய்யாமல் ஏழையைப் போல் வாழ்ந்தான்.

ஒருநாள் ரங்கநாதனின் மனைவி இறந்து விட்டாள். ரங்கநாதனுடைய ஒரே ஒரு பிள்ளை மூடனாக இருந்தான். கருமி ரங்கநாதன் அவனுக்கு குடிக்கக் கஞ்சி மட்டுமே தினசரி தருவான். அந்தச் சிறுவன் ருசியான உணவுக்கு ஏங்க ஆரம்பித்தான்.

இவ்வாறிருக்க, ரங்கநாதன் தான் செலவு செய்யாமல் சேர்க்கும் பணத்தையெல்லாம் சேமிக்க ஒரு உபாயம் செய்தான். வீட்டுக்குள் ஒரு அறையின் மூலையில் பள்ளம் தோண்டி அதில் ஒரு பெரிய பானையை புதைத்து வைத்தான். பானையின் வாயை இறுக மூடி விட்டு, சில்லறைக்காசு போடுவதற்கு ஒரு சிறிய ஓட்டை மட்டும் பானையின் வாயில் செய்திருந்தான். மேலிருந்து பார்த்தால் அந்தப் பானை இருப்பதே யாருக்கும் தெரியாது. ரங்கநாதன் அதில் பணம் போடுவதை ஒருநாள் பார்த்துவிட்ட அவன் பிள்ளை தந்தையிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்டபோது அவனிடம் உண்மையைச் சொல்லாமல், ''மகனே, பூமிக்குள் நமது கடன்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் நிறையப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். ஆதலால் ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூமிக்குள் இந்த இடத்தில் பணத்தைப் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன்'' என்றான்.

அந்த வார்த்தைகளை அப்படியே நம்பிய அந்தப் பிள்ளை தன் தந்தை கருமியாக இருப்பதற்கு இதுதான் காரணம் என்று எண்ணினான். இருந்தாலும் தினமும் தன் தந்தை

இடமிருந்து ஏராளமாகப் பணம் பறிக்கும் அந்தக் கடன்காரர்கள் மீது கோபம் வந்தது. உடனே தன் தந்தையிடம், ''அவர்களுக்காக நாம் ஏன் இப்படி பட்டினி கிடக்க வேண்டும்? கொடுக்காவிட்டால் அவர்கள் என்ன செய்து விடு வார்கள்?'' என்று கேட்டான்.

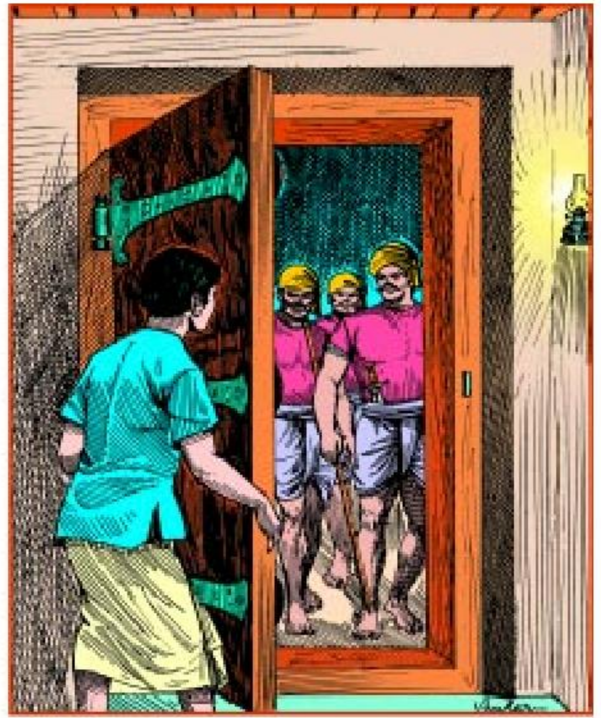
பிள்ளையின் பேச்சு விபரீதமாகப் போவதைக் கண்ட ரங்கநாதன், ''மகனே அந்தக் கடன்காரர்கள் பொல்லாதவர்கள். நாம் ஒருநாள் பணம் தராவிட்டால் கூட, அவர்கள் பெரிய கத்தியுடன் வந்து நம்மைக் கொன்று விடுவார்கள். பெரியமீசை வைத்துள்ள முரடர்கள் அவர்கள்'' என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லி சமாளித்தான். இதையும் அந்தச் சிறுவன் அப்படியே நம்பி விட்டான்.

குளிர் காலத்தில் ஓரிரவில் உணவருந்தும் சமயம், யாரோ கதவைத் திறந்து வீட்டின் உள்ளே வருவதைக் கண்டு, ரங்கநாதன் திகைத்தான். உள்ளே நுழைந்தது ஒரு சாமியார். அவர், ''எனக்கு ஒரு கவளம் சாப்பாடு கொடுங்கள்'' என்றதும் ரங்கநாதனுக்கு எரிச்சல் வந்தது. உடனே அவரைப் பார்த்து ''கண்டவனுக்கு சோறு போட இது என்ன சத்திரமா?'' என்று கத்தினான்.

இந்த வரவேற்வை எதிர்பார்க்காத சாமியார், ''ஐயா, சோறில்லா விட்டால் போகட்டும். வெளியே ஒரே குளிர். நான் இன்று இரவு இங்கே தங்கலாமா?'' என்று கேட்டதும், ரங்கநாதன் கோபத்துடன் ''நான் என்ன உன்னிடம் கடன் வாங்கி இருக்கிறேனா? என்ன உரிமையில் தங்க இடம் கேட்கிறாய்? போ வெளியே!'' என்று கூவினான்.

''நீ என்னிடம் கடன் வாங்க வில்லை. ஆனால் வேறு யாரிட மாவது வாங்கியிருப்பாய் எனத் தோன்றுகிறது. நீ சேர்த்து வைக்கும் பணத்தை நீ அனுபவிக்க மாட்டாய்'' என்றார் சாமியார்.

''என்ன திமிர் உனக்கு? வெளியில் சென்று குளிரில் நடுங்கு. அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. போ வெளியே'' என்று ரங்கநாதன் கத்தினான். ''சரி தான் துள்ளாதே. குளிரில் விறைக்கும் வாய்ப்பு உனக்கும் கிடைக்கும்'' என்று சாமியாரும் கோபத்துடன் கூறினார். நிறுத்து, உன் அபத்தப் பேச்சை! அரண்மனை போல் வீடிருக்கும் நான்

ஏன் வெளியே குளிரில் விறைக்க வேண்டும்?'' என்று காட்டுக் கத்தலுடன், அவரைப் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக வாயிற்கதவை ரங்கநாதன் அடித்து சாத்தினான்.

இது நடந்து கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு ரங்கநாதனுக்கு சில தினங்கள் வெளியூர் செல்ல வேண்டிய அவசியம் நேரிட்டது. தன் மகனிடம், ''நான் இல்லாத போது வீட்டை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். தினமும் வசூல் செய்யும் பணத்தை அந்த இடத்தில் போட்டு விடு. அதன் மேல் கட்டில் போட்டுக் கொண்டு தூங்கு'' என்று அறிவுரைகள் வழங்கி விட்டுச் சென்றான்.

ஆனால் சிறுவனுக்கு தினசரி கிடைக்கும் பணத்தை பானையில் போட விருப்பமில்லை. இதுதான் நல்ல வாய்ப்பு என்று எண்ணி கிடைத்தப் பணத்திற்கு வயிராற உண்டான். இவ்வாறு இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. மூன்றாம் நாள் இரவு, யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டுத் திறந்தால், வெளியே பெரிய அரிவாள் மீசையுடன் கையில் கைத்தியுடன் மூன்று முரடர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் சிறுவனுக்குத் தன் தந்தை குறிப்பிட்ட கடன்காரர்களின் ஞாபகம் தான் வந்தது. ''இரண்டு நாட்களாக பணம் போடாததால் தந்தை சொன்னபடியே கடன்காரர்கள் கத்தியுடன் நம்மைக் கொல்ல வந்து விட்டார்கள் என முடிவு செய்து, ''ஐயா, கடன்காரர்களே! மன்னித்து விடுங்கள். உங்களுக்குச் சேர வேண்டிய பணத்தை இரண்டு நாட்களாகப் போடாதது தவறுதான். இனிமேல் ஒழுங்காகச் செய்கிறேன்'' என்று சிறுவன் கூறினான். வந்தவர்கள் உண்மையில் திருடர்கள். அவர்களுக்கு சிறுவன் உளறியதில் பணம் யாருக்காகவோ எங்கேயோ அந்த வீட்டில் இருக்கிறது என்று தெரிந்ததும் ''மரியாதையாகச் சொல். அந்தப் பணத்தை எங்கே வைத்திருக்கிறாய்?'' என்று மிரட்ட, அப்பாவியான சிறுவன் அந்த இடத்தைக் காட்டினான். உடனே திருடர்கள் புதைத்து வைத்திருந்த பானையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி விட்டார்கள். ஊரிலிருந்து திரும்பிய ரங்கநாதன் நடந்ததை அறிந்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு அலறினான். பிள்ளையையும் நையப்

புடைத்து, ''முட்டாளே! அவர்கள் கடன்காரர்கள் அல்ல, திருடர்கள். என் பணம் எல்லாம் உன் முட்டாள் தனத்தினால் திருட்டுப் போனதே!'' என்று புலம்பினான். நீதிபதியிடம் முறையிடலாம் என்றால் அவன் இவ்வளவு பணம் சேர்த்து வைத் திருப்பது ஊருக்கெல்லாம் தெரிந்து விடும். அதைவிட இரவில் அலைந்து திரிந்து பார்த்தால் திருடர்களைக் கண்டு பிடித்துத் தன் பணத்தை மீட்கலாம் என்று எண்ணி, தினமும் இரவு உணவு அருந்திவிட்டு தெருக்களில் எல்லாம் அவர்களைத் தேடினான்.

இவ்வாறு தேடித்திரிந்த பிறகு ஒருநாள் நடு இரவில் தன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். அந்த அசட்டுப் பிள்ளை நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டு இருந்ததால் கதவைத் திறக்கவே இல்லை. தன் விதியை நொந்து கொண்டே அந்தக் குளிர்கால இரவில் வீட்டு வாசற்படியில் அமர்ந்து குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்தப் பக்கம் அதே சாமியார் வந்தார். ''என்னப்பா! அரண்மனை போல் வீடு இருக்கு, நீ ஏன் நடு இரவில் வெளியில் அமர்ந்து குளிரில் விறைத்துக் கொண்டிருக் கிறாய்?'' என்று கேலியாகக் கேட்டார்.

''சாமியாரே, என்ன செய்வேன்! நீங்கள் இட்ட சாபம் பலித்து விட்டது. நடுத்தெருவில் நின்று புலம்புகிறேன் இப்போது, ஐயோ, நான் சேர்த்த பணமெல்லாம் திருடர்கள் திருடிக் கொண்டார்கள்'' என்று கதறினான்.

''அவர்களைத் திருடர்கள் என்று சொல்லாதே அப்பா. அவர்கள் உன் நெடு நாளையக் கடன்காரர்கள். போகட்டும், இத்துடன் உன் கடன் தீர்ந்து விட்டது. இனியாவது நீ நிம்மதியாக புத்திசாலித்தனமாக வாழ்வாய்'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டார்.

அன்றிலிருந்து ரங்கநாதனின் மனம் மாறியது. தானும் நன்கு உண்டு மற்றவர்களுக்கும் வயிராற உண வளித்து, தன்னை நாடியவர்களுக்குப் பொருளுதவி செய்து வரலானான்.

15

சாந்திதேவர், வீரசிம்மனை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்பவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்க ஆரம்பித்தார். புரட்சித் தலைவன் வசந்தனை அவர்களுடைய மறைவிடத்தின் மீது வீரசிம்மனின் ஆட்கள் தாக்குதல் நடத்தப் போகின்றனர் என்று எச்சரித்த மன்னர் அவர்கள் உதவிக்கு தானே நேரடியாக வருகிறார். அப்போது நடந்த சண்டையில் வீரசிம்மனின் சேனாதிபதி அமரசிம்மன் உயிர் துறக்க, மன்னரும் பலத்த காயமடைகிறார்.

சூர்யா

வீர இளவரசனின் துணிகரச் செயல்கள்

ஓவியம் : காந்தி அய்யா

நினைவிருக்கட்டும், நான் உன்னுடைய ஆட்கள் யாருக்கும் என்னைப் பற்றிக் கூறவில்லை
நானும் யாரிடமும் சொல்லவில்லை, மகாராஜா

மகாராஜா, அவ்வளவு ஆழமான காயமாக இருக்காது. பொழுது விடிந்தவுடன்...
நான் பொழுது விடியும் வரை இருக்க மாட்டேன்...

சாந்திதேவரின் மார்பிலிருந்து வழியும் ரத்தத்தை தன் தலைப் பாகையால் துடைத்த வசந்தன் காயத்திற்குக் கட்டுப் போடுகிறான்.
நாளைக் காலை பேசிக் கொள்ளலாம்...
வசந்த்.... நாளை....

நாளை வரை நேரமில்லை. என்னுடைய மறைவிற்குப் பிறகு, புரட்சியை நீ தொடர்ந்து செய்.
மகாராஜா, இப்படிச் சொல்லாதீர்கள். நீங்களே இல்லாவிட்டால்...

பின் யாருக்காக நாங்கள் சண்டை செய்ய வேண்டும்? ராணியும் இல்லை, இளவரசரும் இல்லை...
இளவரசன்... அவன் உயிரோடு தான் இருக்கிறான்.

இளவரசன் உயிரோடு இருக்கிறாரா?
ஜெயானந்த முனிவரிடம் இருக்கிறான். அவனை நீதான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு நாள் அவன் தன்னுடைய...

வசந்தன் மெதுவாக சாந்திதேவரின் தலையைத் தரையில் இறக்கிவிட்டு...

குகையின் வாசலில் நின்று பொழுது புலர்வதை எதிர்பார்த்து நிற்கிறான்.

இளவரசன் ஜெயானந்தரின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறான். அவரையும் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். யாரோ வரும் காலடி சத்தம் கேட்கிறதே...

வசந்தனுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகிறது
ஆசிரம வாசிகள் என்று தோன்றுகிறது

நாங்கள் ஜெயானந்த முனிவரின் சீடர்கள்
மகாராஜாவின் உடலை ஆசிரமத்துக்கு எடுத்துவர எங்களுக்கு உத்தரவு இட்டுள்ளார்
முனிவருக்கு மன்னரின் மரணம் பற்றித் தெரியுமா?
ஆம். அவருக்கு நேற்றிரவே தெரிந்து விட்டது

சீடர்கள் அரசரது உடலை எடுத்துச்செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்கிறான்.
ஆனால் இன்று காலையில் தான் எங்களை அனுப்பி வைத்தார்

ராணியின் சமாதியருகே ராஜாவும் புதைக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம்

வசந்தனும், மூன்று சீடர்களும் மன்னரது உடலைச் சுமந்து செல்கின்றனர்

பொழுது புலர்ந்து சற்று நேரத்தில் ஆசிரமத்தை அடைந்து விடுகின்றனர்

அங்கே மன்னரது உடலை எதிர்நோக்கி ஜெயானந்தர் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்.

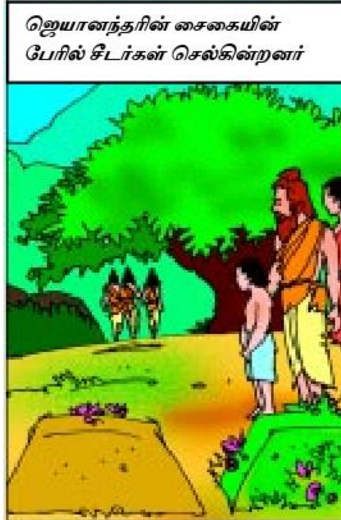

உடலை
அந்தக் குழிக்குள்
வை

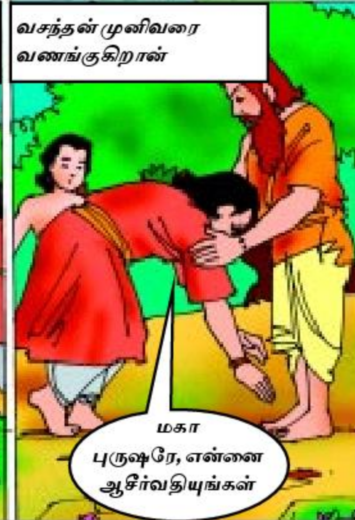

நிமிர்ந்து பார்த்த
வசந்தனின் கண்களில்
ஒரு சிறுவன் தென்
படுகிறான்.
இளவரசன்!

ஜெயானந்தர் கூறியபடி இளவரசன்
சடங்குகளைச் செய்கிறான்.

உடலை குழிக்குள் இறக்குகிறார்கள்.
இளவரசன் உடல் மீது மலர்கள் தூவுகிறான்.

சூர்யா,
இப்போது
அவர்கள்
குழியை
மூடட்டும்

ஜெயானந்தரின் சைகையின்
பேரில் சீடர்கள் செல்கின்றனர்

வசந்தன் முனிவரை
வணங்குகிறான்
மகா
புருஷரே, என்னை
ஆசீர்வதியுங்கள்

வசந்தா! ஈட்டியால் தாக்கப்பட்ட
மன்னர் உயிர் பிழைக்க மாட்டார்
என்று எனக்குத் தெரியும்
அவரை எங்கே
அடக்கம் செய்வது
என்று அப்போதே
தீர்மானித்து விட்டேன்.
தொடரும்

பசுமையான உலகம்

வு ணிதெி வீ மூ றி யி கீரிமிநீ றளிதி திஙிதிவுண வ ஊ சிகிமிகி கி கீறிஜெ / திஙிதிவீ வுண டி றீ ய ஏச ணிபிஙிதிஙி யபி மியிஙிளி மிரிச கிற ஈ ரூ கீ றினி/ கிமிஙிளிகிஙி ய கூ மி யிஙிளிநீ ழி ய ஏமஙிஙி ய கீ டி கீ றினி/ மிரிச . கி ஆ யீவ ஆமிஙிவ வீ ளியிகெ வி ய ஈ ளிமபிகெ வி ய நதிகிச கிற பி மபி ய மிரிநீவ திஙிவீ ஃ ய ஆணீவகி ளிமபிஙிமைபி . மாக அவளுக்குப் பொழுது விளி யிமிகிம ஙிகீறி /

வுணிகெ கீரிமிநீ விசிய ஏமபி ஈ ரூ கீறி ((ஏ ஓரூ நிஜெ திஙிதிஙி ஙிகீறிஙி/ பீரிமிதிய திஙிதி/ ஈ ழ விளி மிரிச கி ளிஓ றிகிநிஙி பிஙிநிதிதி. ஈ வ லி((ஏ கீறிஜெ வுணி/

மிரிச கிற திஙி மி திஙிகி றிபதி நி பிஙிறி / இ னிஙிவ ஆ திமி திஙிறி ஊணிரூவிஙிதியீவ லி((ஏ கீறிஙிதிஙிதி/ ஊடி ணிவுணிகெ ஐ ஆமபி சேிஙிவகீறூகிற திஙிதிஙி ((ஏ

ஙிகிஙிடிஜெ / மிரிச கிற நிமி கூம பிழிச கிற திரூகீ றினி ஆ மபேபீ கி வீறிகூய ஙிமி ஜிநிஙி கிஙி கிற சேிர யிமபிஙி கியூய திரூகீ றினி((ஏ றிஙிதிஙிதி/ ஆமபி யிஙி திஙிதிஙி ((ஏ இ சிரீயிந டி ஙிகிஙிடி வுணிஙிவீ டிய இ மிஙிவ வுணிஙி((ஏ கீறிஜெ ஆச கூ விபதி பிஙிண / தேிஙிடிஙிவ ஈ பதி ஊஙிகிந திம பி மியிஙிகி ய ஆழிகிஙி கி ய விநீரூமபிதி கூ யூய ஊதிவீ சேிர யிஙிஙிவ/ ஏமபி யேி வு ணிகெ ஙிகிஙிகி பி ஙெ ஈ பதிந ஙிதிஙிடிநீவ ஏமபி ஈ நதி னி மிரிச கிற ஊ டிஙிவீனி தேிரீ யூமிஙி ஈ விேயிவஙிஙிவ நிஙி ய ஊ திஙிதிஙி ய நிஙிடி வி/ ஊ டியி ஆயமிஙி பீறிபதிஙிமிஙி நிஙிடி ஈ பதி மிஙிமிரிய/ பீறிபதிஙிமிஙி நிஙிடி ஈ பதிம பிஙிமிரிய/ ஈ மபி ஓழ வேிஙிரூ மிரிநீ பீ னிணீயீ ய ஓரூ சிரீநீரிய ஈ ரூ கீறி ((ஏ கீறிஜெ /

ஓரூ மூ கீயிமிஙிளிவீ யிந திவுணிகெ ஆ தேிரீப கேிஙி டிஜெ /

உங்கள் விஞ்ஞானம்

பேனாவின் கதை

கருகிய மரக்குச்சிகளை எழுது வதற்குப் பயன்படுத்திய காலம் உண்டு. ஆனால் நன்றாக எழுதக்கூடிய பேனாவைக் கண்டு பிடித்த பெருமை எகிப்தியர்களைச் சாரும்.

லூயி வாட்டர்மேன் என்ற இன்சுரன்ஸ் ஏஜெண்ட்டுக்கு பல ஆண்டு களாக ஒவ்வொரு முறையும் மையில் தோய்த்து விட்டு எழுதுவதற்கு பதிலாக, பேனாவிலேயே மையை மொத்தமாக நிரப்பி விட்டால், தொடர்ச்சியாக எழுதலாமே என்று தோன்றியது. பல அரிய முயற்சிகளுக்குப் பிறகு பேனாவின் எழுது முனையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்து, பேனாவின் கூட்டில் மையை நிரப்பி, தொடர்ச்சி யாக எழுத வழி வகுத்தார். இவ்வாறு தானாகவே மையூறும் பேனாவைக் கண்டு பிடித்து அந்தக் கண்டு பிடிப்பை 1884ஆம் ஆண்டு பதிவு செய்தார்.

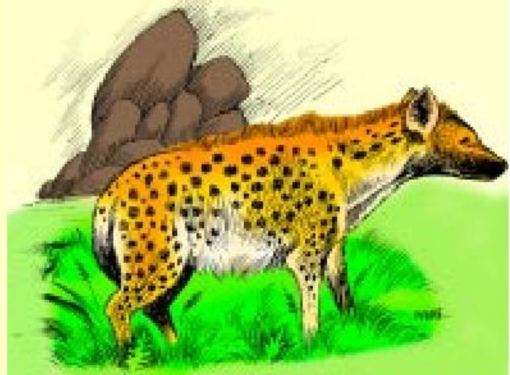
உங்கள் சுற்றுப்புறம்

கழுதைப்புலி

பூனை 'மியாவ்' என்று குரல் எழுப்ப, நாய் குரைக்க, கழுதைப்புலி மட்டும் சிரிக்கிறது. பூனை, நாய் ஆகிய இரண்டின் உருவ அமைப்புகளையும் கொண்ட கழுதைப்புலி ஒலி எழுப்பி னால் அது சிரிப்பது போல் இருக்கும்.

கழுதைப்புலியின் கால்கள் நாயைப் போலவும் உடலின் மற்ற பகுதிகள் பூனையைப் போலவும் இருக்கும். பெரிய தலையும் விறைப்பாக நிமிர்ந்துள்ள காதுகளும் கொண்ட கழுதைப்புலியின் பின்னங்கால்கள் குட்டையாகவும் பருத்தும் இருக்கும். 150 செ.மீ. நீளமுள்ள இதன் உயரம் சுமார் 90 செ.மீ. இருக்கும்.

கழுதைப்புலி தன் இரையை வேட்டையாடி உண்பதில்லை. மற்ற மிருகங்கள் விட்டுச் சென்ற இரையை அது தின்னும். ஆகவே விலங்குலகின் சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளி என்று இதைக் கூறுவதுண்டு.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

நாய்களின் எஜமான விசுவாசம்

மிருகங்களிலேயே, நாய்களை மட்டுமே மனிதனின் உண்மையான நண்பன் என்று கூறுவதுண்டு. இந்த விஷயத்தில் நாய் பூனையிலிருந்து வேறுபடுகிறது. நாய்கள் ஓநாய்களின் இனத்தைச் சேர்ந்தவை. ஓநாய்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வசிக்கும். ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் ஒரு தலைவன் உண்டு. மற்ற ஓநாய்கள் தலைவனின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து நடக்கும். அந்த இனத்தைச் சேர்ந்த நாய்களும் தங்களை வளர்க்கும் மனிதனைத் தங்கள் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டு அவனிடம் விசுவாசமாக நடந்து கொள்கின்றன. ஆனால் தனது இருப்பிடத்திற்குக் கொடுக்கும் மதிப்பைக்கூட தன் எஜமானருக்குப் பூனை தருவதில்லை.

நம் இந்தியா

அக்டோபர் மாதம் பண்டிகைகள் நிறைந்த மாதம். அந்தப் பண்டிகைகளைப் பற்றிய புதிர் இதோ:

1. எந்த மாநிலத்தில் தீஜ் பண்டிகை கொண்டாடப் படுகிறது?
   அ. அஸ்ஸாம், ஆ.ஜார்க்கண்ட், இ.ராஜஸ்தான், ஈ.மிசோராம்.

2. கேரள மாநிலத்து 'ஓணம்' பண்டிகை விஷ்ணுவின் எந்த அவதாரத்தோடு சம்பந்தப் பட்டது?
   அ. வாமனர், ஆ.பரசுராமர், இ.கிருஷ்ணர், ஈ.நரசிம்மர்.

3. கார்த்திக் பூர்ணிமா யாருடைய பிறந்த நாளையொட்டி கொண்டாடப் படுகிறது?
   அ. மஹாவீரர், ஆ.புத்தர், இ. குருநானக், ஈ.ஜோராஸ்டர்.

4. மைசூர் நகரம் எந்தப் பண்டிகைக்காகச் சிறப்பு வாய்ந்தது?
   அ. துர்கா பூஜா, ஆ.தசரா, இ.கும்பமேளா, ஈ.பொங்கல்.

(விடைகள் 66ம் பக்கம்)

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி

இந்த போட்டோக்களுக்கு தொடர்புடையதாக ஒரு சொல்லாகவோ அல்லது சிறு வாக்கியங்களாகவோ எழுதி அனுப்புங்கள்.

SOURAA

NARAYANAMURTHY TATA

வாக்கியங்களைப் போட்டிக்கென உள்ள தபால் கார்டுகளில் எழுதி, இம்மாதம் 25-ஆம் தேதிக்குள் எமக்குக் கிடைக்குமாறு அனுப்புங்கள். சிறந்த வாக்கியங்களுக்குப் பரிசு ரூ.100/– போட்டி முடிவு டிசம்பர் 2004 இதழில் வெளியிடப்படும்.
போட்டோ வாக்கியப் போட்டி, அம்புலிமாமா, 82, டிஃபென்ஸ் ஆஃபீஸர்ஸ் காலனி, ஈக்காட்டுத்தாங்கல், சென்னை – 600 097.

வாழ்த்துகள்!

ஆகஸ்ட் 2004 இதழில் வெளியிடப்பட்ட போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர் :

டி.எஸ். வெங்கடேசன்,
2/408, முதல் தெரு, கற்பகாம்பாள் நகர்,
கொட்டிவாக்கம்,
சென்னை-600 004.

பரிசு பெற்றவை

இ டிவி பி டிமபீ வ
ஆழிகீ யிமிழி லி((
இ ளிமிபி கூய
ஆழிச கிளி லி((

நிய ஈ பதீயிைி (வீ டிகிற)பி கிய 76

2/ ரிஷிஹதிைி /
3/ விவிமினிஒ
4/ கூளுநினிி /
5/ திசிரிை/

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited, No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor : B. Viswanatha Reddi (Viswam)

AMBULIMAMA (TAMIL) OCTOBER 2004 REGD NO. TN/PMG(CCR)-592/03-05
REGD. WITH REGISTRAR OF NEWSPAPER FOR INDIA NO. 1095/57
LICENSED TO POST WITHOUT PREPAYMENT NO. 377/03-05 FOREIGN - WPP. NO. 378/03-05